

Хушхабар аз Матто Пешгуфтор

Ҳисоб мекунанд, ки муаллифи ин Хушхабар Матто мебошад, ки яке аз дувоздаҳ шогирдони наздиктарини Исо буд. Пеш аз шогирди Исо шудан, қасби Матто ҷамъ кардани андоз буд. Азбаски тамоми ҳалқи яҳудӣ дар он замон таҳти мустамликаи румиён буданд, тамоми андоз ба ҳазинаи империяи Рум дода мешуд. Аз ҳамин сабаб андозигрон низ ҳамчун хиёнатчии ҳалқ ҳисоб мешуданд ва ҳалқ нисбати онҳо нафрат дошт. Вале Исо ана чунин одамро ба шогирдӣ даъват мекунад ва ин шогирд шоҳиди ҳаёт ва фаъолияти шавқовари Исо шуда, ҳамаи он мӯъчизаҳо, муборизаҳо, хурсандиҳо ва саргузаштҳоро як ба як дар ин китоби худ нақл мекунад.

Тахмин аст, ки ин Хушхабар дар байни солҳои 70–80 мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст.

Мақсади асосии Матто аз навиштани ин китоб исбот кардан аст, ки Исо ҳақиқатан ҳамон Шоҳ ва Начотдиҳандаест, ки Худо омаданашро ба воситай пайғамбарони худ сад солҳо пештар ваъда карда буд. Вай нақли худро аз номбар кардани авлоду аҷдодони Исо сар мекунад. Муаллиф нишон медиҳад, ки таваллуди Исо ҳодисаи оддӣ набуда, балки ичрошавии пешгӯйии пайғамбарон дар бораи таваллуди Начотдиҳанда аст.

Аз боби дуюм Исои ҳанӯз қўдак Шоҳ номида мешавад, ки ҳатто ситорашиносон аз шарқи дур меоянд, то ба ӯ сачда кунанд. Лекин шоҳигарии Исо на ба ягон давлати заминӣ, балки ба Подшоҳии Худо тааллук дошт.

Аз сатрҳои аввалин то охирини китоб манзараҳои гуногун аз ҳаёти Исои Масеҳ нақш ёфтаанд, ки диққати хонандаро ба худ ҷалб мекунанд. Муаллиф аз ҳодисаҳои айёми қўдакии Исо сар қарда то лаҳзаҳои охирини ҳаёти ӯ дар рӯи замин нақл кардааст, ки чӣ тавр дар қўдакиаш фариштаи Худованд Ӯро аз марг начот дод, чӣ тавр ӯ ба эълон кардани Подшоҳии Худо шурӯъ намуд, чӣ тавр bemoronro шифо медод, чӣ тавр бо ҷанд нону моҳӣ ҳазорҳо одамонро сер кунонд, чӣ тавр дар рӯи об роҳ рафта буд ва чӣ тавр бар зидди дурӯягии диндорон мубориза мебурд. Суханони пурҳикмату бобақои Исо, ба нақли муаллиф як обу ранги хосе мебахшанд. Таълимоти Исо дар бораи дўст доштани одамони гирду атроф, қасос нагирифтан, некӣ кардан ва ғайра дар ин Хушхабар мавқеи маҳсусро ишғол мекунад, ки дар ҳеч давру замон, дар ҳеч миллату давлат аҳамияти худро гум намекунад.

Инчунин бобҳои охирини ин китоб нақл мекунанд, ки чӣ тавр Исо ба мақсади худ мерасад: яъне Вай дар салиб ҷон дода, нархи гуноҳи тамоми баний-башарро месупорад ва рӯзи сеюм аз байнни мурдагон зинда шуда, барои ҳамаи одамон роҳ ба Подшоҳии худ мекушояд. Дар охирни Хушхабари Матто суханони Исо омадаанд, ки ба шогирдонаш муроҷиат қарда гуфтааст: «Тамоми ҳукму қудрат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. Пас, равед ва ҳамаи ҳалқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид дихед

ва ичро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд дихед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам» (Матто 28:18-20).

Авлоду ачдодони Исои Масех

1 Ачдодони Исои Масех, ки аз насли шоҳ Довуд ва аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянд:

2-5 (2-6a) Аз замони Иброҳим то шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараш Исҳоқ, писари Исҳоқ Ёқуб, писарони Ёқуб Яхудо ва бародаронаш, писарони Яхудо Форасу Зораҳ (модари онҳо Томор буд), писари Форас Ҳесрӯн, писари Ҳесрӯн Ром*, писари Ром Аминодоб, писари Аминодоб Наҳшӯн, писари Наҳшӯн Салмӯн, писари Салмӯн Бӯаз (модари ў Роҳоб буд), писари Бӯаз Убид (модари ў Рут буд), писари Убид Йисой ва писари Йисой шоҳ Довуд.

6-11 (66-11) Аз шоҳ Довуд то замони ба шаҳри Бобил асир шуда рафтани халқи Истроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараш Сулаймон (модари Сулаймон пештара зани Уриё буд), писари Сулаймон Раҳабъом, писари Раҳабъом Абиё, писари Абиё Осо†, писари Осо Еҳӯшофот, писари Еҳӯшофот Еҳӯром, писари Еҳӯром Узиё, писари Узиё Ютом, писари Ютом Оҳоз, писари Оҳоз Ҳизқиё, писари Ҳизқиё Менаашше, писари Менаашше Омӯн‡, писари Омӯн Юшиё ва писарони Юшиё Еконеву бародаронаш. Дар ин вақт исроилиён асир гашта ба шаҳри Бобил бурда шуданд.

12-16 (12-16) Аз замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён то таваллуди Исо инҳо гузаштаанд: Еконё,

* **1:2-6a** Ром — бо забони юнонӣ Арам талафғуз мешавад.

† **1:66-11** Осо — бо забони юнонӣ Асаф талафғуз мешавад.

‡ **1:66-11** Омӯн — тарзи дигари талафғузи ин ном Омӯс аст.

писараш Шаалтиил, писари Шаалтиил Зарубобил, писари Зарубобил Абиҳуд, писари Абиҳуд Элёким, писари Элёким Озур, писари Озур Содүқ, писари Содүқ Ёкин, писари Ёкин Элихуд, писари Элихуд Элъозор, писари Элъозор Маттон, писари Маттон Ёқуб ва писари Ёқуб Юсуф, ки шавҳари Марям буд. Аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масех, яъне Таъиншудай Худо номида шуд.

17 Инак, аз Иброҳим сар карда то Довуд ҳамагӣ чордаҳ насл ва аз Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён чордаҳ насл ва аз замони асири то таваллуди Масех чордаҳ насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масех

18 Таваллуди Исои Масех ин тавр рӯй додааст: Марям, модари Исо, номзади Юсуф буд, аммо пеш аз он ки онҳо зану шавҳар шаванд, дар шиками ў бо қудрати Рӯҳи Муқаддас кӯдак пайдо шуд. **19** Азбаски Юсуф одами нек буд, наҳост, ки Марямро дар пеши мардум ошкор соҳта шарманда қунад. Барои ҳамин ў ниyat кард, ки пинҳонӣ аз вай чудо шавад. **20** Ҳангоме ки ў чунин фикр дошт, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба ў гуфт: «Эй Юсуфи насли Довуд! Аз гирифтани Марям ба занӣ натарс, чунки ин кӯдак дар шиками вай бо қудрати Рӯҳи Муқаддас пайдо шудааст. **21** Ў Писаре таваллуд ҳоҳад кард ва ту ба ў бояд Исо ном гузорӣ, чунки ў ҳалқи худро аз дасти гуноҳҳояшон начот ҳоҳад дод»§.

22 Ҳамаи ин воқеа барои ба амал омадани гуфтаҳои Худо, ки аллакай ба воситаи пайғамбар пешгӯй шуда буданд, рӯй дод:

23 «Духтаре ҳомиладор мешавад

§ **1:21** 1:21 Маънои Исо аз забони ибронӣ «Начот» мебошад.

ва Писаре таваллуд меқунад,
ки ба Ӧ Имонуил (Маънои ин ном „Худо бо мо“ аст)
ном медиҳанд».

24 Вақте Юсуф аз хоб бедор шуд, фармони
фариштаи Худовандро ичро кард, яъне Марямо
ба занӣ гирифт. **25** Аммо то вақти таваллуд шудани
Писар бо Марям ҳамхоб нашуд. Ҳангоме ки Писар
таваллуд шуд, Юсуф Ӧро Исо номид.

2

Аз сарзамини Шарқ омадани ситорашиносон

1 Исо дар замони ҳукмронии подшоҳ Ҳиродус,
дар деҳаи Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия ба дунё¹
омад. Баъд аз таваллуди Ӧ якчанд ситорашиносон
аз сарзамини Шарқ ба шаҳри Ерусалим омада,
2 пурсиданд: «Кучост он кӯдаки навзоде, ки Шоҳи
Яхудиён мешавад? Мо дидем, чӣ хел ситораи Ӧ аз
тарафи шарқ баромад ва омадем, то ки ба Ӧ саҷда
кунем».

3 Ҳангоме ки подшоҳ Ҳиродус ин суханонро шунид,
безобита шуд ва баробари Ӧ тамоми сокинони
Ерусалим ҳам ошуфта гаштанд. **4** Он гоҳ Ҳиродус
ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва шариатдононро наздаш
хонда, аз онҳо пурсид: «Таъиншудаи Худо дар кучо
бояд таваллуд ёбад?» **5** Онҳо дар ҷавоб гуфтанд:
«Дар Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия, чунки дар яке аз
китобҳои пайғамбарон чунин навишта шудааст:

6 „Эй Байт-Лаҳм, ки дар вилояти Яхудия ҳастӣ,
ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яхудия ҳеч камӣ надорӣ,
зеро аз байни зодаҳои ту сарваре мебарояд,
ки барои халқи Истроили Ман монанди чӯпон
мешавад“».

7 Сипас, Ҳиродус ситорашиносонро даъват намуда, бо онҳо танҳо ба танҳо сўхбат кард. Ҳангоми сўхбат аз онҳо вақти аниқи пайдошавии он ситораро фаҳмида гирифт. **8** Баъд онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда гуфт: «Биравед ва дар бораи он қўдак бодиққат пурсучў кунед. Ҳамин ки Ўро ёфтед, маро низ огоҳ созед, то ки ман ҳам рафта ба Ӯ сачда кунам».

9 Баъд аз сўхбат бо шоҳ ситорашиносон аз он чо ба сафар баромаданд. Дар аснои роҳ онҳо боз ҳамон ситораро диданд, ки аз тарафи шарқ баромада буд. Ситора пешопеши онҳо мерафт ва оқибат дар болои он чое, ки қўдак буд, бозистод. **10** Аз барои ин ситора шодии онҳо ҳадду каноре надошт.

11 Ситорашиносон ба хона даромаданд ва қўдакро ҳамроҳи модараш Марям дидан замон таъзим намуда, ба қўдак сачда карданд. Онҳо тўхфаҳои арзандаро, ки аз тилло, атри қиматбаҳо ва ширеши хушбўй барои дудкарданӣ иборат буданд, аз сандуқҳояшон гирифта ба Ӯ ҳадя намуданд.

12 Дар хобашон бошад, Худо огоҳ кард, ки назди Ҳиродус барнагарданд, аз ин рӯ онҳо бо дигар роҳ ба ватанашон баргаштанд.

Фирор ба Миср

13 Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Худованд дар хоби Юсуф зоҳир шуда, ба Ӯ гуфт: «Эй Юсуф! Бархезу қўдак ва модарашро гирифта, ба Миср бигурез. То вақте ки ба ту баро нагўям, дар ҳамон чо бимон. Чунки Ҳиродус бо нияти күштан қўдакро кофтуков меқунад».

14 Юсуф аз хоб бедор шуда, қўдак ва занашро гирифта, дар бевақтии шаб ба Миср раҳсипор мешавад. **15** Дар он чо онҳо то вафоти Ҳиродус мемонанд. Худованд пештар ба забони пайғамбар

гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷеф задам». Ана барои ичро шудани ин гуфтаҳо ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Куштори қӯдакон

16 Вақте Ҳиродус фаҳмид, ки ситорашиносон ўро фиреб доданд, саҳт ҳашмгин шуд ва фармон дод, ки дар Байт-Лаҳм ва атрофи он ҳамаи писарбачаҳои синни дусола ва аз дусола поёнро кушанд. Чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситораро дониста буд.

17 Ҳамин тавр он чи Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда буд, ба амал омад:

18 «Садое дар шаҳри Ромо ба гӯш мерасад,
Ки садои гирияву фифон аст.

Роҳел барои фарзандонаш мегирияд
ва тасаллӣ ёфта наметавонад,
азбаски онҳо мурдаанд*».

Бозгашт аз Миср

19 Вақте ки Ҳиродус аз олам чашм пӯшид, фариштаи Худованд дар Миср ба хоби Юсуф даромад **20** ва гуфт: «Эй Юсуф! Бархез, қӯдак ва модари Вайро гирифта, ба сарзамини Исроил баргард, зоро қасоне, ки ўро күштани буданд, мурданд».

21 Инак, Юсуф бархеста, қӯдак ва модари Вайро гирифт ва ба Исроил баргашт. **22** Лекин ў шунид, ки дар Яҳудия ба ҷои Ҳиродус писараш Аркилоус подшоҳӣ мекунад ва тарсид, ки ба он ҷо биравад. Баъд дар хобаш аён шуд, ки он ҷо наравад, бинобар ин онҳо роҳи вилояти Ҷалилро пеш гирифтанд. **23** Пайғамбарон аллакай дар бораи Масеҳ пешгӯй

* **2:18** 2:18 Роҳел модари ҳалқи Исроил ҳисоб мешавад. Баъд аз вафоташ ўро дар шаҳри Ромо, назди деҳаи Байт-Лаҳм гӯронида буданд.

карда гуфта буданд, ки «Ўро Носирӣ хоҳанд номид». Ана барои ичро шудани ин гуфтаҳо Юсуф бо оилааш дар шаҳри Носира сокин шуд.

3

Насиҳати Яҳёи Таъмиддиҳанда

1 Вақте расид, ки марде бо номи Яҳёи Таъмиддиҳанда ба биёбони Яхудия рафта, мардумро насиҳат карда мегуфт: **2** «Тавба кунед ва аз гуноҳҳоятон даст кашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст».

3 Яҳё ҳамонест, ки Ишаъё пайғамбар дар борааш гуфта буд:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:
Барои Худованд роҳ тайёр кунед! Онро рост намоед!»

4 Яҳё дар тан либоси аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт, ҳӯрокаш бошад, малаху асали саҳрой буд.

5 Мардум аз шаҳри Ерусалиму аз саросари Яхудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Урдун ба назди Яҳё меомаданд. **6** Онҳо ба гуноҳҳои худ иқорор мешуданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид медод.

7 Инчунин бисёр одамони гурӯҳҳои динии фарисиёну саддуқиён барои таъмид ёфтанд назди Яҳё омаданд. Яҳё омада истодани онҳоро дида, ба онҳо гуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодаи Худо гурехта метавонед?»

8-9 (8-9) Ҳатто фикр накунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон, ҷазо намебинед. Зоро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб медиҳад, дар амал нишон дихед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. **10** Теша аллакай

бар решай дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад. ¹¹ Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, ҳамчун шаҳодати он ки шумо тавба кардаед, аммо касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва бо оташ таъмид хоҳад дод. Ӯ аз ман басо тавонотар аст. Ман ҳатто лоиқи он нестам, ки ба кафши Вай патак шавам. ¹² Дар дasti ӽ бел барои бод кардани гандум тайёр аст. ӽ хирманашро тоза карда, гандуми худро ба анбор ҷамъ хоҳад кард, vale қаҳро дар отashi хомӯшнашаванда месӯzonad».

Таъмид ёфтани Исо

¹³ Дар ин вақт Исо аз вилояти Ҷалил назди дарёи Урдун омад, то ки аз Яҳё таъмид бигирад. ¹⁴ Лекин Яҳё ӽро аз ин кор боздоштани шуда гуфт: «Исо, ин ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омадӣ!» ¹⁵ Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигузор ҳоло ин корро қунем, чунки аз рӯи хости Ҳудо ин кори дуруст аст». Он гоҳ Яҳё розӣ шуд.

¹⁶ Ҳамин ки Исо таъмид ёфта, аз об баромад, дарҳол осмон қушода шуд ва ӽ Рӯҳи Ҳудоро дид, ки мисли қабӯтар ба поён фаромада дар болои ӽ қарор гирифт. ¹⁷ Сипас аз осмон нидое омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз ӽ хеле хушнудам».

4

Аз озмоиш гузаштани Исо

¹ Баъд аз ин воқеа Рӯҳи Муқаддас Исоро ба биёбон бурд, то ки иблис ӽро биозмояд.

² Давоми чил шабу чил рӯз Исо рӯза дошт ва гурусна монд. ³ Он гоҳ иблиси васвасакор назди ӽ омада гуфт: «Ту Писари Ҳудо ҳастӣ-ку, пас ба ин

сангҳо фармон дех, ки нон шаванд». ⁴ Лекин Исо ҷавоб гардонда гуфт: «Не, зеро дар навиштачот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо хӯрдани нон зинда аст, балки бо ҳар сухане, ки Худо мегӯяд».

⁵ Сипас, иблис Исоро ба шаҳри муқаддас Ерусалим бурда, ба нуқтаи баландтарини Хонаи Худо гузошт ⁶ ва ба ӯ гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, худро аз ин ҷо поён парто. Охир дар навиштачот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони худ дар бораи Ту фармон ҳоҳад дод ва онҳо Туро бар болои дастонашон ҳоҳанд бардошт, то ки поят ба санге назанад“.

⁷ «Не! — ҷавоб дод Исо, — ҷунки дар навиштачот боз гуфта шудааст, ки мо набояд Худованд Худои худро бисанҷем».

⁸ Баъд аз ин иблис Исоро ба болои кӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукуҳашон ба ӯ нишон дода ⁹ гуфт: «Агар ба ман саҷда карда, маро парастиш намой, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

¹⁰ Исо ба ӯ гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ҷунки дар навиштачот гуфта шудааст, ки мо бояд Худованд Худои худро бипарастем ва фақат ба ӯ хизмат кунем».

¹¹ Он гоҳ иблис Исоро монда рафту фариштагон омада, ба Исо хизмат карданд.

Оғоз ёфтани хизмати Исо дар Ҷалил

¹² Дертар Яҳёро дастгир мекунанду ин хабар ба гӯши Исо мерасад ва ӯ ба шаҳри Носираи вилояти Ҷалил меравад. ¹³ Баъд барои истиқомат кардан, Исо аз Носира ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар назди қӯли Ҷалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтолӣ ҷойгир

шудааст, меравад. **14** Ҳамин тавр суханони Ишаъё пайғамбар ба амал омаданд, ки гуфта буд:

15 «Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолии
дар сӯи қўл, дар тарафи дигари дарёи Урдун
чойгирибуда,
вилояти Ҷалили ғайрияҳудиён ҳастӣ!»

16 Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ
мекарданд,
равшаний дурахшонро диданд
ва бар онҳое, ки дар ин ноҳия таҳти сояи марг
мезистанд,
равшаний дурахшид».

17 Аз ҳамин вақт Исо ба эълон кардани чунин
пайғоми худ оғоз намуд: «Тавба кунед ва аз
гуноҳҳоятон даст кашед, чунки подшоҳии Худо
наздик аст!»

Ба худ шогирд даъват кардани Исо

18 Ҳангоме ки Исо дар соҳили кӯли Ҷалил роҳ
мерафт, ба қўл тӯр андохта истодани ду бародар: Шимъүн, ки ўро боз Петрус меномиданд ва
бародараш Андриёсро дид, чунки онҳо моҳигир
буданд. **19** Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ
кунед, то ба чои моҳӣ ҷамъ кардани мардумро ба
шумо омӯзам». **20** Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда,
ўро пайравӣ кардан.

21 Исо роҳи худро давом медод, ки ду бародари
дигар, Ёқуб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон
Забдой дар қаиқ буданд ва тӯрҳои худро таъмир
мекарданд. Исо онҳоро низ даъват кард **22** ва дарҳол
онҳо қаиқ ва падарашонро монда, Ӯро пайравӣ
кардан.

Халқро таълим додану шифо баҳшидани Исо

23 Исо ба тамоми вилояти Ҷалил рафта, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод, хабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ба ҳар дарду бемории одамон шифо мебахшид. **24** Аз ин сабаб овозай ӯ дар тамоми сарзамини Сурия низ паҳн мешуд ва мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна беморӣ доштанд, меоварданд. Дар байнин онҳо девонагон, беморони эпилепсия ва шалҳо низ буданд ва Исо онҳоро шифо бахшид. **25** Бинобар ин мардуми бениҳоят бисёре аз Ҷалилу Даҳ Шаҳр, аз Ерусалиму Яҳудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Урдун омада, аз пайи Исо мерафтанд.

5

Баракат ёфтани пайравони Исо

1 Исо ин тӯдаи одамонро дида, ба болои теппае баромад ва дар ҳамон ҷо нишаст. Ҳангоме ки шогирдонаш дар гирди ӯ ҷамъ омаданд, **2** ӯ ба таълим додан оғоз кард:

3 «Хушбахтанд қасоне, ки мӯҳточи Худо буданашонро медонанд, чунки Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!

4 Хушбахтанд қасоне, ки ғаму андӯҳ доранд, зеро Худо онҳоро тасаллӣ медиҳад!

5 Хушбахтанд қасоне, ки хоксору дастнигари Худо ҳастанд, зеро онҳо ба рӯи замин ҳукмрон мешаванд!

6 Хушбахтанд қасоне, ки аз таҳти дил ичро шудани хости Худоро меҳоҳанд, зеро Худо хости онҳоро пурра ичро мекунад!

7 Хушбахтанд қасоне, ки нисбати дигарон раҳму шафқат доранд, зеро Худо ба онҳо низ раҳму шафқат ҳоҳад кард!

8 Хушбахтанд касоне, ки дилашон пурра ба Худо дода шудааст, зеро онҳо дар ҳузури Худо хоҳанд шуд!

9 Хушбахтанд касоне, ки одамонро оштӣ мекунонанд, зеро Худо онҳоро фарзандони худ хоҳад хонд!

10 Хушбахтанд касоне, ки ҳангоми ичро кардани хости Худо азоб дода мешаванд, зеро Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!

11 Хушбахтед шумо, вақте ки мардум аз барои Ман шуморо дашном ва азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон бо тӯҳмат ҳар гуна сухани бад мегӯянд. **12** Он гоҳ шоду хуррам бошед, зеро Худо дар осмон бароятон мукофоти қалон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Намак ва нур

13 Шумо ҳамчун намак барои одамони ҷаҳон ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум қунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? Не, аз вай дигар фоидае нест. Онро фақат мепартоянд ва он зери по мешавад.

14 Шумо ҳамчун нур барои одамони ҷаҳон намоён ҳастед. Шахре, ки дар болои қӯҳ бино шудааст, нонамоён буда наметавонад. **15** Инчунин ҳеч кас ҷароғро даргиронда, ба таги тағора намегузорад, баръакс, онро ба ҷароғпоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар хона аст, равшани дидад. **16** Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон равшани дидад, то ки онҳо корҳои неки шуморо дида, ба Падаратон, ки дар осмон аст, раҳмат гӯянд.

Таълимот дар бораи аҳамияти шариати Мӯсо

17 Фикр нақунед, ки Ман барои вайрон кардани шариати Мӯсо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои ба амал

овардани онҳо омадаам. **18** Ба ростī ба шумо мегӯям, ҳанӯз ки замину осмон ҳаст, то мақсади ин шариат пурра амалӣ Nagarداد, ягон рах ё нуқтае аз ҳарфи он нест намешавад.

19 Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармоиши Худоро вайрон қунаду ба дигарон низ ҳаминиро таълим дихад, дар подшоҳии Худо хурдтарин шумурда хоҳад шуд. Ва баръакс, ҳар касе, ки ин фармоишро ичро қунад ва ба дигарон айнан ҳамин чизро ёд дихад, дар подшоҳии Худо бузург шумурда хоҳад шуд. **20** Зеро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз шариатдонону фарисиён дида хости Худоро пурратар ичро нақунед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил намешавед.

Таълимот дар бораи фикрҳои бад

21 Шумо шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки одамкуш нашаванд, инчунин „ҳар касе, ки одам меқушад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад“.

22 Аммо Ман ҳоло мегӯям, ки агар касе ба бародаре қаҳру ғазаб қунад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад ва агар ба бародаре „бифаҳм“ гӯяд, дар назди суди болотар ҷавоб медиҳад ва агар „аҳмақ“ гӯяд, сазовори оташи дӯзах мегардад.

23 Пас вақте ки шумо дар назди қурбонгоҳ ба Худо ҳадя оварданӣ мешаведу ба хотир меоред, ки бародаратон аз шумо норозигӣ дорад, бояд **24** ҳадянатонро дар як тарафи қурбонгоҳ гузошта, дарҳол назди ҳамон бародаратон равед ва бо ў оштӣ шавед. Баъд аз ин омада ҳадянатонро тақдим намоед.

25 Агар касе даъво карда, шуморо ба суд қашад, пеш аз суд зуд бо вай масъалаатонро ҳал намоед. Вагарна кор ба судшавӣ рафта расад, даъвогаратон метавонад шуморо ба дasti қозӣ супорад, қозӣ бошад ба дasti сарбоз ва шумо ҳабс шуданатон мумкин. **26** Ба ростī

мегўям, то охирин тангаи майдатаринро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед.

²⁷ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед „Бо ҳеч кас алоқаи беникоҳ нақун“. ²⁸ Аммо Ман ҳоло мегўям, ҳар кас ки ба зан нигоҳ карда, дар хаёлаш бо ўҳамбистар шудан хоҳад, аллакай дар дили худ чунин гуноҳро мекунад. ²⁹ Пас, агар чашми ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дўзах партофта шавад. ³⁰ Инчунин агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви баданатон маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дўзах биафтад.

Таълимот дар бораи талоқ

³¹ Боз чунин гуфтаҳоро шунидаед, ки „Ҳар марде, ки аз занаш чудо мешавад, бояд ба ўталоқнома навишта диҳад“. ³² Лекин Ман ҳоло ба шумо мегўям, агар мард аз зани худ бо ягон сабаб, ба файр аз хиёнати вай, чудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавҳар барояд, ин мард дар алоқаи беникоҳи занаш айбдор мешавад. Инчунин марде, ки бо зани чудошуда хонадор мешавад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад.

Таълимот дар бораи қавлу қасам

³³ Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардуруғ нахӯранд, аммо ҳар қавлро, ки ба Худованд додаанд, ичро намоянд“. ³⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегўям, ки тамоман қасам нахӯред, на бо осмон, чунки таҳти Худо дар он ҷост, ³⁵ на бо замин, чунки пойҳои ў дар он

что қарор доранд, на бо шахри Ерусалим, чунки ин шахри Худо-Шоҳи бузург аст. ³⁶ Бо сари худ ҳам қасам нахўред, чунки як тори мӯятонро сафед ё сиёҳ ҳам карда наметавонед. ³⁷ Бигзор „бале“ гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале“ бошад ва „не“ гуфтани шумо „не“ бошад, vale он чи зиёдатӣ мегӯед аз Шахси Бад бармеояд.

Таълимот дар бораи қасос

³⁸ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Чашм бар ивази ҷашм медиҳеду дандон бар ивази дандон“. ³⁹ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки ба қаси бад муқобилат нақунед. Баръакс, агар қасе ба тарафи рости рӯятон занад, тарафи чапи рӯятонро ҳам ба ў гардонед. ⁴⁰ Агар қасе ба шумо даъво карда, куртаатонро гирифтаний бошад, ҷомаатонро ҳам ба ў бидиҳед. ⁴¹ Агар қасе шуморо маҷбур кунад, ки як километр роҳ равед, ду километр бо ў роҳ равед. ⁴² Вақте ки қасе аз шумо ҷизе талаб меқунад, онро ба ў бидиҳед ва аз шумо қарз гирифтаний шаванд, не нагӯед.

Таълимот дар бораи дӯст доштани душманон

⁴³ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумо аст, дӯст бидореду душманатонро бад бинед“. ⁴⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки душманатонро дӯст бидоред, лаънаткунандагони худро баракат дихед, ба қасоне, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, дуо хонед, ⁴⁵ то нишон дихед, ки фарзандони Падари осмониатон ҳастед. Чунки ў ба офтоб амр медиҳад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба нақӯкорон равшаний кунад, инчунин боронро ҳам ба бадкорон ва ҳам ба нақӯкорон мефиристад.

46 Пас, агар шумо фақат касонеро дўст доред, ки шуморо дўст медоранд, чаро мукофот мегирифтаед? Магар андозирони беинсоф низ ҳамин тавр рафтор намекунанд? **47** Ва агар фақат ба бародарони худ салом дихед, аз дигарон дида чй кори бузургтаре мекунед? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд. **48** Бинобар ин шумо беайбу нуқсон бошед монанди Падари осмонии худ, ки беайбу нуқсон аст».

6

Таълимот дар бораи садақадиҳӣ

1 Исо суханонашро давом дода гуфт: «Зинҳор корҳои худофармударо намоишкорона дар пеши назари халқ накунед. Вагарна аз Падари осмониатон мукофот намегиред. **2** Яъне, вақте ки садақа медиҳед, ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза накунед. Онҳо дар ибодатхонаҳо ва дар сари қӯчаҳо садақа доданашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. **3** Аммо, ҳангоме ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дasti чапатон огоҳ нашавад, **4** то ки садақаи шумо пинҳон монад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Таълимот дар бораи дуохонӣ

5 Вақте ки дуо мекунед ба одамони дурӯя монанд нашавед! Онҳо дар ибодатхонаю ҷорраҳаҳо истода дуо хонданро дўст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. **6** Аммо, ҳангоме ки шумо дуо меҳонед, ба хонаатон даромада, дарро

пүшед ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо қунед. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

⁷ Дар вақти дуохонӣ низ мисли ғайрияҳудиён рафтор накунед. Онҳо дар дуо бисёр гапҳои беҳуда мегӯянд, чун фикр меқунанд, ки агар дуру дароз гап зананд, дуояшон шунида мешавад. ⁸ Ба монанди онҳо дуо накунед, зеро Падаратон ҳанӯз пеш аз пурсиданатон медонад, ки ба шумо чӣ лозим аст.

⁹ Пас шумо ин тавр бояд дуо қунед:
Эй Падари мо, ки дар осмон ҳастӣ,
Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.

¹⁰ Бигзор подшоҳии Ту барқарор гардад
ва хости Ту, ки дар осмон иҷро мешавад, дар
замин низ иҷро шавад.

¹¹ Ба мо ризқу рӯзии имрӯзаамонро дех

¹² ва корҳои нодурусти моро бубахш,
чи тавре ки мо низ онҳоеро мебахшем, ки бо мо
нодуруст рафтор меқунанд.

¹³ Моро ба озмоиш дучор накун,

балки аз дasti Шахси Бад ҳалос намо.*

¹⁴ Инак, агар шумо одамонеро, ки дар ҳаққи
шумо рафтори нодуруст меқунанд, бубахшед, Падари
осмониатон ҳам корҳои нодурусти шуморо хоҳад
бахшид. ¹⁵ Вале агар шумо дигаронро набахшед,
Падари шумо ҳам корҳои нодурустонро наҳоҳад
бахшид.

Таълимот дар бораи рӯзадорӣ

¹⁶ Боз вақте ки рӯза мегиред, ба одамони дурӯя
монанд шуда, чеҳраи рӯяtonро ғамзада вонамуд
накунед, чунки дурӯяҳо намуди зоҳириашонро

* **6:13** 6:13 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст
«Зеро подшоҳӣ, қудрат ва шӯҳрат то абад аз они Туст. Омин.»

беэътибор мемонанд, то дигарон бинанд, ки онҳо рӯза гирифтаанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ¹⁷ Лекин, вақте ки шумо рӯза мегиред, дасту рӯятонро шуста, мӯйҳоятонро шона кунед, ¹⁸ то ба файр аз Падаратон, ки нонамоён аст, дигар ҳеч кас рӯза гирифтани шуморо нафаҳмад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот ҳоҳад дод.

Дар осмон ҷамъ кардани бойигарӣ

¹⁹ Дар замин барои худ бойигарӣ ҷамъ накунед, ки дар ин ҷо қуяву занг мезанад ва ғоратгарон зада даромада, онро медузданд. ²⁰ Баръакс, мукофоти Худоро ба даст оред, ки бароятон дар осмон нигоҳ дошта мешавад. Ана ҷунин бойигариро на қуяву занг мезанаду на ғоратгарон зада даромада, медузданд. ²¹ Зеро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон қашол аст.

Чароги бадан

²² Ҷашм барои бадан ҳамчун ҷароғ аст. Пас агар ҷашматон солим бошад, тамоми баданатонро равшаний пур мекунад, ²³ аммо агар ҷашматон солим набошад, тамоми баданатонро торикий пур мекунад. Дар ин сурат, агар равшаний дар даруни шумо дар асл торикий бошад, эҳ, пас он чи хел торикии зулмот аст!

Худо ва пул

²⁴ Ҳеч кас якбора ба ду хоча хизмат карда наметавонад, ҷунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандай Худо бошеду ҳам бандай пул.

²⁵ Бинобар ин ба шумо мегӯям, на ташвиши зиндагиятонро кунед, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯshed

ва на ғами баданро хүрэд, ки чī мепүшед. Магар зиндагī фақат аз хүроку бадан аз пүшок иборат аст? ²⁶ Ба паррандах охицунанду на ҳосил чамъ мекунанд ва на ба анборхо ҳосилро захира мекунанд, ҳол он ки Падари осмониатон онхоро мехүронад. Магар шумо аз паррандах арзиши баландтар надоред? ²⁷ Кадоме аз шумо бо ғам хүрдан як лаҳзай умратонро дарозтар карда метавонед? ²⁸ Барои сарулибос ҳам чī ғам мехүред? Ба нашъунамои савсанҳои сахро нигоҳ кунед: онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд, ²⁹ лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напүшидааст. ³⁰ Пас, агар Худо алафера, ки имрӯз дар сахро ҳасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, ҳамин тавр пүшонад, наход шуморо, эй сустимонҳо, аз онҳо чанд маротиба зиёдтар напүшонад?

³¹ Барои ҳамин ғам хүрдану ташвиш кашиданро бас кунед ва нагүед, ки „Мо чī мехүрда бошем?“ ё „чī менүшида бошем?“ ё „чī мепүшида бошем?“ ³² Чунки халқҳои дигар аз пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд. Падари осмониатон бошад, медонад, ки шумо ба ҳамаи он эхтиёч доред. ³³ Шумо дар навбати аввал чӯяндаи подшохии Худо ва ичрошавии хости ӯ бошед ва ӯ ҳамаи ин чизҳоро низ ба шумо медиҳад. ³⁴ Аз ин рӯ, ғами рӯзи ояндаро нахүред, фардо ташвишҳои худро дорад. Ба ҳар рӯз ташвиши худи ҳамон рӯз басанд аст».

¹ Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор ҳисоб нақунед, то ки шумо айбдор ҳисоб нашавед. ² Зеро чи хеле ки дигаронро айбдор ҳисоб кунед, ҳамон тавр шумо айбдор ҳисоб карда мешавед ва бо кадом санги тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад. ³ Чаро шумо хасро дар ҷашми бародаратон мебинеду ҷӯбера, ки дар ҷашми ҳудатон ҳаст, ҳис намекунед? ⁴ Ҷӣ хел ҷуръат карда ба бародаратон гуфта метавонед, ки „Иҷозат дех ҳасро аз ҷашмат берун кунам“, ҳол он ки дар ҷашми ҳудатон ҷӯб доред? ⁵ Эй дурӯяҳо! Аввал ҷӯбро аз ҷашми ҳудатон дур кунед, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки ҷӣ хел ҳасро аз ҷашми бародаратон бароред.

⁶ Ҷизеро ки муқаддас аст ба сагон надиҳед, вагарна онҳо рӯ гардонда ба шумо ҳамла меоваранд. Ва гавҳари ҳудро пеши пойҳои хуқон напартоед, вагарна онро поймол мекунанд.

Натиҷаи талаб кардан, ҷустан ва қӯфтани

⁷ Талаб кунед ва ба шумо дода мешавад, бичӯед ва пайдо мекунед, дарро бикӯбед ва он ба рӯятон қушода мешавад. ⁸ Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар кӣ мечӯяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекӯбад, он ба рӯяш қушода мешавад. ⁹ Ана, аз байнни шумо кадом падар агар писараш нон талаб кунад, ба вай санг медиҳад? ¹⁰ Ё агар моҳӣ талаб кунад, ба вай мори заҳрдор медиҳад? ¹¹ Пас, агар шумо бо тамоми дилсиёҳиатон ба фарзандони худ ҷӣ тавр ҷизҳои хуб доданро медониста бошед, наҳод Падари шумо, ки дар осмон аст, ба қаси талабкарда ҷанд маротиба зиёдтар ҷизҳои хуб надиҳад?!

¹² Ҷӣ гуна рафторро аз дигарон нисбати худ дидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал ҳуди шумо нисбати онҳо

рафтор қунед. Зеро мағзи шариати Мұссо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвозаи танг

13 Аз дарвозаи танг гузаред, чунки дарвозаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалокат меоварад ва бисёр касон аз он мегузаранд. **14** Лекин ба ҳаёти абадӣ шуморо дарвозаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам касон онро мейбанд.

Фарқ карданы пайғамбарони бардуруғ

15 Аз пайғамбарони бардуруғ әхтиёт шавед, онҳо ба назди шумо бо намуди гӯсфандони беозор меоянд, аммо дар ботин онҳо гургони дарранда ҳастанд. **16** Шумо онҳоро аз амалиёташон мешиносад. Охир аз буттаи хор ангур ё анчир намечинанд-ку.

17-18 (17-18) Ҳар дарахти солим меваи хуб медиҳад ва меваи бад дода наметавонад, vale дарахти касал меваи бад медиҳад ва меваи хуб дода наметавонад. **19** Ҳамаи дарахтоне, ки меваи хуб намеоваранд, бурида ба оташ партофта мешаванд.

20 Хуллас, пайғамбарони бардуруғро низ шумо аз маҳсули амалашон мешиносад.

Киро Исо „намешиносам“ мегүяд

21 На ҳама касоне, ки Маро доимо Худованди худ меноманд, ба подшоҳии Худо дохил мешаванд, балки фақат онҳое, ки хости Падари дар осмон будаамро ичро мекунанд. **22** Ҳангоме ки рӯзи ҷавобдихӣ фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегүянд: „Эй Худованд! Магар мо аз номи Ту пайғоми Худоро ба одамон эълон намекардем? Магар аз номи Ту девҳоро намерондем ва магар аз номи Ту бисёр мӯъчизаҳоро нишон намедодем?“ **23** Он гоҳ Ман ба

рўяшон мегўям: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеч гоҳ намешинохтам. Дур шавед аз наздам“.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

²⁴ Инак, ҳар касе, ки ҳамай ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро мекунад, монанди бинокори дурандешест, ки хонаашро дар болои санг сохта буд. ²⁵ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид, лекин хона фурӯ нарафт, чунки дар болои санг сохта шуда буд. ²⁶ Вале ҳар касе, ки ҳамай гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро намекунад, монанди бинокори беақлест, ки хонаашро дар болои хок сохта буд. ²⁷ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид ва хона фурӯ рафта, ба замин яксон шуд».

²⁸ Исо суханони худро ба охир расонда буд, ки тамоми ҳалқ қоил монданд, ²⁹ зеро ӯ на ба монанди шариатдонон, балки чун шахси боқудрат онҳоро таълим медод.

8

Шифо ёфтани марди маҳав

¹ Вақте ки Исо аз болои теппа поён фаромад, одамон тӯда-тӯда ҳамроҳи ӯ рафтанд. ² Дар ин мобайн як марди маҳаве назди Исо омаду ба ӯ таъзим карда гуфт: «Хоҷа, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ³ Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз қасалии маҳав пок гашт. ⁴ Исо ба ӯ боз гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон дех. Баъд, чӣ тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

5 Сипас Исо ба деҳаи Кафарнаҳум ворид шуд, ки ба наздаш як сардори лашкаре омад ва ба зорию илтичи даромада **6** гуфт: «Хоҷаам, хизматгорам аз ҳаракат монда, дар хона рӯи чойгаҳ хобидааст. ӯ дар оташи дард сӯхта истодааст». **7** «Ман рафта ӯро сиҳат меқунам», — гуфт Исо. **8** Аммо сардори лашкар ҷавоб дод: «Хоҷа! Ман лоиқи он нестам, ки аз остонаи дарам гузаред. Шумо фақат як амр диҳед ва хизматгорам шифо хоҳад ёфт. **9** Охир ман як фармонбардор ҳастам ва зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба гуломам „фалон корро бикун“ гӯям, ӯ албатта он корро ичро меқунад».

10 Аз шунидани ин суханон Исо ҳайрон шуд ва ба мардуми аз пасаш омадаистода гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байни исроилиён қасеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад. **11** Ба шумо мегӯям, бисёр қасон аз ҳар гӯшаву қанори дунё омада, дар подшоҳии Худо бо Иброҳиму Исҳоқу Ёкуб дар сари як дастарҳон хоҳанд нишаст. **12** Аммо онҳое, ки бояд дар подшоҳии Худо мешуданд, ба торикии берун партофта мешаванд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря меқунанд».

13 Баъд ба сардори лашкар гуфт: «Бирав! Чи тавре ки имон доштӣ, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматгор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

14 Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петруஸро бо таби баланд, рӯи чойгаҳ хобида дид. **15** Исо ба дасти вай даст расонд, ки

табаш паст шуд ва зан аз چояш хеста, бо меҳмондорӣ кардани ӯ машғул шуд.

16 Он бегоҳ одамон бисёр девонағонро назди Исо оварданд ва Исо амр дода, рӯҳҳои нопокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи беморонро низ шифо баҳшид. **17** Ишаъе пайғамбар пештар гуфта буд: «ӯ ҳамаи қасалиҳоямонро аз мо гирифт ва ҳамаи бемориҳоямонро ба дӯши худ бардошт». Барои ба амал омадани ин суханон ҳамаи ин ҳодисаҳо рӯй доданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

18 Боре Исо дар гирдаш ҷамъ шудани одамони зиёдро дида, ба шогирдонаш гуфт, ки ба дигар тарафи кӯл мераванд. **19** Дар ҳамин вақт як шариатдон наздаш омада гуфт: «Устод, ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». **20** Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Фарзанди Инсон ҷое надорам, ки сарамро монда дам гирам». **21** Дигаре аз ҷумлаи пайравон гуфт: «Хоҷаам! Иҷозат дихед аввал рафта, мурдаи падарамро ба хок супорам». **22** Лекин Исо ба вай ҷавоб гардонда гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд».

Ором шудани тӯғон

23 Он гоҳ шогирдон Исоро пайравӣ карда, якҷоя бо ӯ ба қаиқ савор шуданд. **24** Дар қаиқ Исо хоб мерафт, ки ногаҳон дар кӯл тӯғони саҳте барҳост ва аз шиддати мавҷҳо қаиқ қарип барқ мешуд. **25** Шогирдон омада, Исоро бедор карданд ва гуфтанд: «Хоҷа! Начот дех! Ҳалок мешавем!»

26 Исо ҷавоб дод: «Чӣ ин қадар метарсед? Ҳой, сустимонон!» Баъд барҳеста шамолу мавҷҳоро таъна зад, дарҳол дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд.

27 Онҳо бошанд, ҳайрон монда мегуфтанд: «Ин чӣ хел одам аст, ки ҳатто шамолу мавҷҳо ба ӯ итоат меқунанд?»

Шифо ёфтани ду девона

28 Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари кӯл, ба вилояти Ҷадариён расид, ду девонае аз қабристон берун баромада бо Исо рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадхашм буданд, ки касе чуръати аз он роҳ гузаштанро надошт. **29** Онҳо Исоро дида дод заданд: «Эй Писари Худо, Ту ба мо чӣ кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз мӯҳлат азоб дихӣ?»

30 Дар масофае аз онҳо галаи калони хуқон мечарид. **31** Пас девҳо Исоро тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба даруни он галаи хуқон бифирист». **32** Исо ба онҳо «Дароед» гуфт ва онҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи хуқон даромаданд. Фавран тамоми гала давон-давон худро аз ҷарии назди соҳил ба кӯл партофта, дар об ғарқ шуд.

33 Хуқбонон бошанд, аз он ҷо ба деха гурехта, ин воқеаро, аз он ҷумла ҳодисаи бо ду девона рӯй додаро ба ҳама нақӯл карданд. **34** Инақ, тамоми аҳли деха барои бо Исо воҳӯрдан аз деха берун омаданд. Вақте ӯро диданд, зориву тавалло карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

9

Шифо ёфтани шал

1 Исо ба қαιқ савор шуд ва аз кӯл гузашта ба шаҳри худ баргашта буд, ки **2** ҷанд нафаре ба наздаш шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Исо то чӣ андоза

эътиқод доштани онҳоро дида, ба шал гуфт: «Додар, натарс! Гуноҳҳоят бахшида шудаанд».

³ Дар айни ҳол якчанд шариатдон аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони кофирона мегўяд».

⁴ Исо фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дилҳои худ ба фикрҳои бад чой медиҳед? ⁵ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „бархез ва роҳ гард“? ⁶ Пас, Ман ба шумо исбот меқунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад, — сипас ба шал нигариста гуфт, — Бархез, чойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

⁷ Он мард аз ҷояш хеста ба хонааш равона шуд. ⁸ Мардум аз дидани ин ҳодиса ба тарсу вахм афтода Худоро, ки ба инсон чунин қудрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

⁹ Вақте ки Исо аз он ҷо ба роҳ даромад, мардеро бо номи Матто дид, ки дар корхонаи андозчамъкуни менишаст. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Матто бархесту аз паси ӯ равона шуд.

¹⁰ Вақте ки Исо ва шогирдонаш ба сари дастархон нишастанд, бисёр андозгиран ва дигар одамоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ ба он хона даромада ба онҳо ҳамроҳ шуданд. ¹¹ Баъзе аз фарисиён инро дида, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро устоди шумо бо андозгирун гунаҳкорон аз як дастархон ҳӯрок меҳӯрад?»

¹² Исо ин суханонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд.

¹³ Рафта фаҳмед, ки чунин гуфтаҳои навиштаҷот ҷӣ маъно доранд: „Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диҳанд, на қурбониҳо оваранд“.

Хуллас, Ман ҳам барои он омадаам, ки на накӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

14 Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза мегирему шогирдони Шумо не?»

15 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, модоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Албатта не. Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд. **16** Охир ҳеч кас ба либоси кӯҳна аз матои нав ямоқ намекунад, чунки ямоқ дарида, ҷои он боз ҳам аёntар мешавад. **17** Инчунин шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезанд, чунки ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк медараду шароб мерезад ва машк низ аз кор мебарояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на машк».

Зинда шудани духтару шифо ёфтани зан

18 Ҳанӯз Исо суханонашро давом медод, ки марде аз ҷумлаи сардорон ба наздаш омад ва ба Ӯ таъзим карда гуфт: «Ҳозиракак духтарам мурд, аммо агар биёеду ба вай даст гузоред, вай зинда мешавад». **19** Исо аз ҷояш хеста, бо шогирдонаш ҳамроҳи ӯ рафт.

20-21 (**20-21**) Як зане, ки дувоздаҳ сол боз қасалии ҳунравӣ дошт, аз дилаш гузаронда буд, ки ақаллан ба ҷомаи Исо даст расонад, шифо меёбад. Бо ҳамин ният ӯ аз қафо ба Исои роҳ раftаистода наздик шуду ба домани ҷомааш даст расонд. **22** Исо ба қафояш рӯй гардонду занро дид, гуфт: «Эй зан, натарс! Туро имонат шифо дод». Худи ҳамон замон зан шифо ёфт.

23 Баъд Исо ба хонаи он сардор даромада, найнавозони барои азо омада ва мардуми гирёнро дида, **24** гуфт: «Ҳамаатон аз ин ҷо равед! Духтар намурдааст, фақат хобидааст». Онҳо бошанд, Исоро масхара карданд. **25** Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд, Исо ба хонае, ки духтарак он ҷо буд, даромада, дasti ўро гирифт ва духтарак бархест. **26** Ин хабар дар тамоми он сарзамин паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

27 Исо он ҷойро монда, ба роҳ даромада буд, ки ду марди нобино аз дунболи Ӯ равон шуда фарёд мезаданд: «Эй Насли Довуд! Ба мо раҳм қунед!»

28 Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ доред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале, Хоча!» — ҷавоб доданд онҳо.

29 Он гоҳ Исо ба ҷашмонашон даст расонда гуфт: «Аз рӯи имонатон ҳамин тавр шавад», **30** ва ҷашмони онҳо бино гаштанд. Исо онҳоро қатъӣ огоҳ кард, ки дар бораи ин ҳодиса зинҳор ба касе чизе нагӯянд. **31** Онҳо аз он ҷо баромада рафтанду, баръакс, дар тамоми он сарзамин дар бораи Ӯ овоза паҳн карданд.

Шифо ёфтани марди гунг

32 Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд қас ба пеши Исо мардеро оварданд, ки аз сабаби дев доштанаш, гунг буд. **33** Лекин, вақте ки Исо аз он мард девро берун кард, мард ба гап даромад ва мардум бо изҳори ҳайрат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз чунин ҳодисаро дар Истроил надида будем!»

34 Аммо фарисиён мегуфтанд, ки Исо девҳоро бо қудрати худи сардори девҳо берун меқунад.*

Ба мардум раҳм карданы Исо

35 Исо бошад, ба ҳамаи шаҳру дехот рафта, дар ибодатхонаҳо ҳалқро таълим медод, хабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ҳар дарду касалии одамонро шифо мебахшид. **36** Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли онҳо раҳмаш меомад, чунки онҳо монанди гӯсфандони бе чӯпон, сарсону саргардон ва nocturum нотавон буданд. **37** Пас Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, валие коргарон намерасанд. **38** Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад».

10

Дувоздаҳ вакили Исо

1 Исо ба наздаш дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун қунанд ва ҳар дарду касалии одамонро шифо диханд. **2** Ана номҳои он дувоздаҳ вакилаш: аввалин Шимъён (ӯро боз Петрус меномиданд), бародари Шимъён Андриёс, баъд бародарон Ёқуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд, **3** Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (он ки андоз ҷамъ мекард), Ёқуби писари Ҳалфи ва Таддо, **4** Шимъёни Ватандӯст ва Яҳуди Исқарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат меқунад.

Вазифаи дувоздаҳ вакил

5 Исо ба ин дувоздаҳ нафар вазифа дода, ба ичро намудани он фиристод. Ӯ ин тавр гуфт: «Ба назди

* **9:34** 9:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 34 дохил нашудааст.

халқои ғайрияҳудӣ наравед ва ба шаҳрҳои сомариён надароед, ⁶ балки назди халқи Исроил, ки монанди гӯсфандони гумроҳшуда ҳастанд, рафта ⁷ эълон кунед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ⁸ Беморонро шифо дижед, мурдагонро зинда кунед, махавиёно пок созед ва девҳоро берун кунед. Ин қудрат ба шумо бепул дода шудааст, пас шумо низ инро бепул кунед. ⁹ Вақте ки ба сафар мебароед, бо худ дар камарбандатон на тангаҳои тиллову нуқра ва на тангаҳои мисин гиред, ¹⁰ на борхалтаву на асо ва на либоси иловагиву на пойафзол гиред, зеро меҳнаткаш сазовори таъминот аст.

¹¹ Ҳангоме ки ба ягон шаҳр ё қишлоқ медароед, одами шоистаро суроғ кунед ва то рӯзи аз он ҷо рафтаниaton дар хонаи ӯ бимонед. ¹² Баробари ба он хона даромадан салом дижед. ¹³ Агар он хонадон шуморо нағз қабул кунад, барояшон баракат талаб кунед, дар акси ҳол, бигузор баракататон ба худатон баргардад. ¹⁴ Вале агар ҳеч қас шуморо қабул накунад ё ба суханонатон гӯш надиҳад, он хонадон ё шаҳрро тарқ карда истода, ҳамчун нишонаи огоҳӣ ҷангу хокашро аз поятон биафшонед. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони бадкирдори Садӯм ва Амӯро аз ҳоли он шаҳр сабуктар ҳоҳад буд.

Азобу уқубатҳои дарпешистода

¹⁶ Инак, Ман шуморо ба назди одамон, гӯё гӯсфандонро ба байнӣ гургҳо мефиристам. Мисли мор ҳушёру мисли қабӯтар безиён бошед. ¹⁷ Аз одамон эҳтиёт шавед, чунки онҳо шуморо дастгир карда, назди шӯрои калонҳо мебаранд ва дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд. ¹⁸ Ба хотири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди

ҳокимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд, то ки дар пеши онҳо ва ғайрияҳудиён дар бораи Ман шаҳодат диҳед. **19** Ҳангоме ки шуморо назди шӯрои олий мебаранд, ғам нахӯред, ки ба онҳо чӣ бояд гӯёд ё чӣ тавр бояд сухан ронед, чунки дар он вақт суханоне, ки бояд гӯёд, ба дилатон андохта мешаванд. **20** Он гоҳ на ин ки шумо, балки Рӯҳи Падари осмониатон ба воситаи шумо сухан меронад.

21 Дар он айём бародар бародари худро ба қатл мерасонад ва инчунин падар фарзанди худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. **22** Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале агар шумо то ба охир расидани азобу уқубатҳо ба Ман вафодор монед, начот хоҳед ёфт. **23** Вақте ки шуморо азоб доданӣ шуда дар як шаҳр дунболагирӣ кунанд, ба шаҳри дигар гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз шумо ба ҳамаи шаҳрҳои Истроил нарафта Фарзанди Инсон меояд.

24 Шогирд аз устодаш баландтар нест, инчунин хизматгор аз хоҷааш. **25** Барои шогирд басанд аст, ки монанди устодаш шавад ва барои хизматгор коғист, ки монанди хоҷааш шавад. Агар сардори хонадонро Баал-Забул, сардори девҳо номида бошанд, пас аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Аз кӣ тарсидан лозим аст

26 Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зоро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. **27** Он чи Ман ба шумо маҳфӣ мегӯям, кушоду равshan гӯёд ва он чи дар пиҷиррос мешунавед, аз болои боми хонаҳо эълон намоед. **28** Аз одамон натарсед, ки онҳо ҷисмро мекушанду ҷонро қушта наметавонанд. Балки аз

шахсе тарсед, ки ҳам чон ва ҳам чисмро дар дўзах нобуд қарда метавонад.

29 Арзиши ду гунчишк як танга аст, аммо ҳатто яктои он ба замин намеафтад, ки Падаратон аз он хабардор набошад. **30** Аз они шумо бошад, мӯйҳои саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудаанд. **31** Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам қиматтар ҳастед.

32 Пас, ҳар кӣ дар пешি мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмониам пайрави Ман буданашро тасдиқ мекунам. **33** Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад мекунад, Ман низ ўро дар назди Падари осмониам рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

34 Фикр накунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам. Ман барои сулҳ не, балки барои овардани шамшери зиддият омадаам. **35** Ман омадаам, ки писарро ба падар, духтарро ба модар, келинро ба хушдоманаш зид гузорам. **36** Худи аъзои хонадони одам душманони ўро хоҳанд буд.

37 Касе ки падар ё модари худро аз Ман бештар дўст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. Инчунин, касе ки писар ё духтари худро аз Ман бештар дўст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. **38** Касе ки Маро пайравӣ карданӣ шуда бо худ салиби азобу маргашро нагираад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. **39** Касе ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, вале касе ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

40 Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл шахсеро, ки Маро фиристодааст, қабул мекунад.

41 Касе ки пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул меқунад, мукофоти пайғамбаронаро хоҳад гирифт. Касе ки одами накӯкорро ба хотири накӯкор буданаш қабул меқунад, мукофоти накӯкоронро хоҳад гирифт. **42** Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, бе мукофот наҳоҳад монд».

11

Омадани шогирдони Яҳё

1 Баъд аз ба дувоздаҳ шогирд вазифа додан Исо аз он ҷо ба шаҳрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

2 Вақте ки Яҳёи Таъмиддиҳандар дар ҳабсҳона менишаст, ҳабари корнамоии Исои Масех ба гӯшаш расид. Он гоҳ ў чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод. **3** Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

4 Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он чӣ мешунаведу мебинед, рафта ба Яҳё нақл бикунед. **5** Яъне бигӯед, ки ҷашмони қӯрон бино мешаваду лангон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. **6** Пас, ҳушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

7 Ҳангоме ки шогирдони Яҳё ба роҳ даромаданд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамиши, ки аз вазидани бод мечунбад? **8** Бигӯед, ҷаро рафта будед? Магар барои дидани

одаме, ки либоси бошукуӯҳ мепүшад? Охир, онҳое, ки либоси бошукуӯҳ мепүшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд. ⁹ Хуллас, барои чӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо қаси бузургтар аз пайғамбарро дидаед. ¹⁰ Яхё ҳамон як одам, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам, то ба омаданат роҳ тайёр қунад“.

¹¹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда қасе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст. ¹² Аз рӯзе, ки Яҳё ба эълон кардани пайғоми худ шурӯъ намуд, то ба имрӯз подшоҳии Худо аз зӯроварӣ азоб қашид ва одамони боқудрат онро зӯран ба даст оварданӣ ҳастанд. ¹³ Дар навиштаҷоти пайғамбарон ва шариати Мӯсо то замони Яҳё пешгӯиҳо омадаанд; ¹⁴ агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан ҳоҳед, Яҳё ҳамон Илёс пайғамбар аст, ки омаданашро пешгӯй карда буданд. ¹⁵ Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш қунад!

¹⁶ Хӯш, ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар қӯча бозӣ мекунанду як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд: ¹⁷ „Мо бароятон карнай навоҳтем, аммо шумо рақс накардед! Суруди мотам хондем, нагиристед“. ¹⁸ Инақ, Яҳё омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ў дев дорад. ¹⁹ Баъд Фарзанди Инсон омаду ҳам мөхӯрад ва ҳам менӯшад, аммо ҳама мегӯянд: „Ана одами пурхӯру майзада, чӯраи андозгириони беинсоғу рафиқи одамони

радди маърака!“ Лекин ҳақ будани ҳикмати Худо аз натиҷаҳояш маълум мегардад».

Шаҳрҳои имон наоварда

20 Аҳолии шаҳрҳое, ки дар он Исо мӯъчиизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз гуноҳҳояшон даст накашиданд. Бинобар ин Исо онҳоро таъна зада гуфт: **21** «Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зоро агар он мӯъчиизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои худобехабари Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида мӯйканон нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳҳояшон даст кашидаанд. **22** Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сур ва Сидун аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд! **23** Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. Зоро, агар он мӯъчиизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳри Садӯм рӯй медоданд, ин шаҳр то ҳол аз рӯи замин нест намешуд. **24** Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Садӯм аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд!»

Ваъдаи оромӣ

25 Сипас Исо гуфт: «Шукири Туро мекунам, эй Падар — Худованди замину осмон, ки он чи аз одамони маълумотноку хирадманд пинҳон кардӣ, ба одамони оддӣ ошкор намудай. **26** Оре, Падар, чунин буд хости Ту.

27 Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба ғайр аз Падар дигар ҳеч кас Писарро нағз намешиносад. Инчунин, Падарро ҳеч кас нағз намешиносад, ғайр

аз Писар ва онҳое, ки Писар интихоб кардааст, то барояшон Падарро зоҳир қунад.

28 Ҳамаи шумое, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёед ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам.

29 Чунончи барзагов барои андохтани юғ гардан мефурорад, шумо низ ба юғи Ман сар фуроред ва аз Ман таълим бигиред, чунки Ман нармдилу ҳоксор ҳастам, он гоҳ ҷони шумо оромӣ меёбад. **30** Зеро таҳти юғи Ман будан осон аст ва боре, ки Ман медиҳам, сабук аст».

12

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

1 Дере нагузашта, Исо аз назди киштзори гандум мегузашт. Ин рӯзи истироҳат буд ва шогирдонаш гурусна монда, ҳӯшаҳои гандумро меканданду донаҳояшро мехӯрданд. **2** Инро дида баъзе аз фарисиён назди Исо омада гуфтанд: «Инро бинед-а, шогирдони Шумо кореро карда истодаанд, ки дар рӯзи истироҳат кардани он раво нест». **3** Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? **4** Ў ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада нони ба Худо тақдимшударо гирифту ҳӯрд. Ҳол он ки аз рӯи шариат ӯ ва ҳамроҳонаш ба ин ҳақ надоштанд, чунки фақат ба рӯҳониён ҳӯрдани он нон мумкин буд. **5** Ё наҳод дар шариати Мӯсо нахонда бошед, ки рӯҳониён ҳангоми дар Xонаи Худо ичро кардани вазифаҳои худ, қоидаҳои рӯзи истироҳатро вайрон мекунанд, vale айбдор ҳисоб намешаванд?

6 Аммо ҳаминро дониста бошед, ки чизи бузургтар аз Xонаи Худо дар ин чост. **7** Дар навиштаҷот Худо гуфтааст: „Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шафқат

нишон диханд, на қурбониҳо оваранд“. Агар шумо маънои ин гуфтаҳоро мефаҳмидед, одамони беайбро айбдор намекардед. ⁸ Охир Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшуда

⁹ Исо роҳашро давом дода ба ибодатхона рафт. ¹⁰ Дар байни одамони он ҷо марде ҳузур дошт, ки дасташ хушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки меҳостанд ба сари Исо айб монанд, аз Исо пурсиданд: «Оё аз рӯи шариат дар рӯзи истироҳат одамро шифо додан мумкин аст?»

¹¹ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Фарз кардем, ки шумо як гӯсфандे дореду он ҳам бошад дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ меафтад. Наход шумо рафта, онро аз ҷоҳ қашида нагиред? ¹² Қадри инсон бошад аз гӯсфанд чӣ қадар баландтар аст. Пас, дар рӯзи истироҳат некӣ кардан равост». ¹³ Баъд ба марди дасташ хушкшуда гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз кард, ки он мисли дасти дигараш сиппа-сиҳат шуд. ¹⁴ Фарисиён бошанд, баромада рафтанд ва нақшай куштани Исоро қашиданд.

Хизматгори интихобшуудаи Худо

¹⁵ Исо аз нақшай фарисиён огоҳ шуда, аз он маҳалла баромада рафт. Одамони зиёд низ аз паяш рафтанд ва Ӯ ҳамаи беморонро шифо дода, ¹⁶ ба онҳо фармон дод, ки дар бораи Ӯ овоза паҳн нақунанд. ¹⁷ Инро Исо барои ба амал омадани суханони Худо кард, ки ба воситай Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

¹⁸ «Ана он хизматгорам, ки Ман интихоб кардам.

Ӯ роҳати ҷонам аст ва Ман Ӯро азиз медонам.
Ман Рӯҳамро бар Ӯ мефиристам
ва Ӯ ба ҳамаи халқҳо адолатамро эълон меқунад.

- 19 Ӵ бо ҳеч кас мунокиша намекунад ё доду вой
намебардорад,
ё ҳеч кас дар құчақо бо овози баланд сухан
гүфтани Ӵро намешунавад.
- 20 Ӵ қасеро, ки мисли қамиши хамшуда аст,
намешиканаду
қасеро, ки мисли пилтаи нимсұхтаи чароғ аст,
хомұш намекунад,
то даме ки пойдор намудани адолат ба Ӵ мұяссар
мегардад.
- 21 Ва ҳамаи халқои рўи замин умеди начотро
дар Ӵ мебинанд».

*Исо ва Баал-Забул**

22 Сипас ба назди Исо марди девонаеро оварданد,
ки аз сабаби дев доштанаш құр ва гунг буд. Исо
вайро шифо бахшид ва Ӵ ҳам гап зада ва ҳам дида
метавонистагй шуд. 23 Тамоми мардум аз ин ҳодиса
ба ҳайрат афтода мегуфтанд: «Шояд Ӵ ҳамон Насли
Довуд бошад, ки мо интизораш ҳастем?» 24 Лекин
фарисиён инро шунида чунин мегуфтанд: «Ӵ бо
құдрати Баал-Забул, сардори девҳоро девҳоро берун
мекунад».

25 Исо, ки аз фикрҳои фарисиён бохабар буд, ба
онҳо гуфт: «Ҳар давлате, ки дар дохили худ аз ҳам
чудо шуда ҹанг мекунад, ба зудй барҳам меҳұрад ва
ҳар шахр ё хонаводае, ки дар дохили худ аз ҳам чудо
шуда ҹанг мекунад, вайрон ҳоҳад шуд. 26 Инак, агар
шайтон худашро берун кунад, магар ин нишонаи он
нест, ки Ӵ дар дохили худ ба ду қисм чудо шудааст.
Пас, наход ҳукмронии Ӵ давом мейәftа бошад? 27 Аз
гуфти шумо Ман девҳоро бо құдрати Баал-Забул
берун мекунам, пас пайравони худатон-чй? Онҳо

* 12:21 12:21 Баал-Забул — ниг. 10:25.

бо кадом қудрат берун мекунанд? Ана, амали онҳо исбот мекунад, ки шумо нодуруст фикр мекунед.

28 Аммо, агар Ман бо қудрати Рӯҳи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст. **29** Инчунин ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯро набандад. Ана баъд хонаашро горат карда метавонад.

30 Касе ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе ки дар чамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедиҳад, дар асл онҳоро пароканда мекунад. **31** Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва сухани кофиранаи инсон барояш бахшида мешавад, vale касеро, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофиранае мегӯяд, Худо ҳаргиз намебахшад. **32** Ҳар кас ки бар зидди Фарзанди Инсон сухан мегӯяд, бахшида мешавад, vale касе ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухане мегӯяд, Худо ӯро дар ду дунё намебахшад.

Дарахт ва меваи он

33 Худатон мулоҳиза кунед, дарахти солим меваи нағз медиҳад, дарахти касал бошад, меваи бад медиҳад. Пас, чӣ хел будани дарахт аз мевааш маълум мегардад. **34** Эй морзодагони маккор! Чӣ хел шумо суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед. Охир, он чи дилатонро пур мекунад, баъд лабрез шуда аз забонатон берун мебарояд. **35** Шахси нек аз хазинаи некаш чизҳои нек ва шахси бад аз хазинаи бадаш чизҳои бад берун меорад.

36 Ҳаминиро дониста бошед, ки дар рӯзи ҷазо шумо барои ҳар сухани ноҳақе, ки гуфтаед, ҷавоб ҳоҳед дод.

37 Чунки аз рӯи суханони худатон шумо ё беайб ва ё айбдор ҳисоб мешавед».

Талаб кардани нишона

38 Он гоҳ баъзе аз фарисиён ва шариатдонон ба Исо гуфтанд: «Устод, меҳостем, ки ягон нишонае ба мо дихед». **39** Лекин Исо ҷавоб дод: «Эй насли одамони баду ба Худо бевафо! Шумо нишона талаб мекунед?! Бароятон ҳеч нишонае ғайр аз он чи бо Юнус пайғамбар рӯй дода буд, дода намешавад. **40** Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯзро дар шиками наҳанг гузаронда буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон се шабу се рӯзро зери хоки замин мегузаронад.

41 Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве бархеста, насли шуморо айбдор мекунанд, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданду аз гуноҳҳояшон даст қашиданд. Ҳол он ки ҷизи бузургтар аз Юнус дар ин ҷост! **42** Дар рӯзи ҷазо маликаи сарзамини Сабо бархеста насли шуморо айбдор мекунад, зеро ў аз як гӯши дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки ҷизи бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост!

Баргаштани рӯҳи нопок

43 Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро намеёбад. **44** Ниҳоят худ ба худ мегӯяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — ва баргашта мебинад, ки ин хона холӣ ва ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. **45** Пас рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалиааш бадтар ҳоҳад буд.

Айнан ҳамин ҳодиса бо одамони бади ин замон рӯй ҳоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

46 Исо ҳанӯз ба мардум сухан гуфтанро давом медод, ки модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, ҳоҳиш қарданд, ки бо Исо гап зананд.
47 Касе аз байни ҳалқ ба Исо гуфт: «Устод, модар ва бародаронатон дар берун истодаанд ва меҳоҳанд, ки бо Шумо гапзанон кунанд».

48 Исо дар ҷавоб гуфт: «Модари Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» **49** Баъд бо дасташ сӯи шогирдонаш ишора қарда, суханашро давом дод: «Ана инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! **50** Зеро ҳар касе, ки хости Падари осмониамро ичро мекунад, бародар, ҳоҳар ва модари Ман аст».

13

Масал дар бораи дехқон

1 Худи ҳамон рӯз Исо аз хона баромаду барои таълим додани мардум сӯи қӯл рафт. **2** Аммо дар гирдаш чунон одамони зиёд ҷамъ омаданд, ки ў ҳалқро дар соҳил монда, ҳудаш ба қаиқе савор шуд. **3** Исо ба онҳо бисёр ҷизҳоро бо масалҳо нақл қарда мегуфт: «Рӯзе як дехқон барои кишт қардан мебарояд. **4** Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. **5** Миқдори дигари он ба замини санглоҳу камҳоқ меафтад. Аз сабаби ҷуқур набудани хоки замин онҳо зуд месабзанд. **6** Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмуруда шуда, аз сабаби решай мустаҳкам надоштан ҳушк мешавад. **7** Миқдори дигараш ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад кашида майсаи навсабзидаро

пахш мекунанд. ⁸ Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд».

⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Сабаби нақл карданы масалҳо

¹⁰ Баъдтар шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Чаро Шумо мардумро бо масалҳо таълим медиҳед?» ¹¹ Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо аз онҳо ин чизҳо пинҳон ҳастанд. ¹² Чунки ҳар кӣ чизе дорад, ба ў боз ва аз ҳад зиёд дода мешавад, аммо касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ў қашида гирифта мешавад. ¹³ Ана барои чӣ Ман ба онҳо бо масалҳо нақл мекунам: онҳо дида метавонанду намебинанд, шунида метавонанд, vale на мешунаванду на мефаҳманд. ¹⁴⁻¹⁵ (¹⁴⁻¹⁵) Ишаъё пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд:

„Ин одамон ҳарчанд гӯш кунанд ҳам, намефаҳманд;
ҳарчанд нигоҳ кунанд ҳам, намебинанд,
чунки ин одамон кунdfaҳм шудаанд,
гӯшҳояшон мадори шунидан надоранд
ва ҷашмонашонро онҳо пӯшидаанд.

Агар ин тавр намекарданд, ҷашмонашон дида,
гӯшҳояшон шунида
ва ақлашон дарк карда метавонист.

Он гоҳ онҳо сӯи Ман — Худо рӯй меоварданд,
то ки Ман онҳоро шифо дижам“.

Ин пешгӯй ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалий мегардад.

¹⁶ Шумо бошед, хушбахт ҳастед, чунки ҷашмонатон дида ва гӯшҳояшон шунида метавонанд. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва накӯкорон

дар орзуи дидан ва шунидани он чи, ки шумо мебинед ва мешунавед, буданд. Вале онҳо на диданду на шуниданд.

Маънидод кардан масал дар бораи деҳқон

18 Хуб, маъни масалро дар бораи деҳқон гӯш кунед. **19** Ба пайраҳа афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро дар бораи подшоҳии Ҳудо мешунаванду онро намефаҳманд. Шахси Бад омада қаломи ба дили онҳо кошташударо қашида мегирад. **20** Ба замини санглох афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду дарҳол бо хушҳолӣ онро қабул мекунанд. **21** Вале азбаски реша надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои қалом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. **22** Ба замини хорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзуи бойигарӣ қаломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеч ҳосиле намеорад. **23** Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду онро мефаҳманд. Ана онҳо баъзан сад, баъзан шаст ва баъзан сӣ баробар бештар самара медиҳанд».

Масал дар бораи алафи бегона

24 Ў боз дигар масалро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе ба заминаш донаҳои киштбобро мекорад. **25** Лекин, вақте ки ҳама хоб мераванд, душман меояду дар байни гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. **26** Сипас, баробари сабзидаву сарак баровардани гандум, алафи бегона низ намоён

мегардад. ²⁷ Хизматгорон назди соҳиби киштзор омада мегӯянд: „Хоча, шумо дар киштзоратон донаҳои гандумро кошта будеду ин алафи бегона аз қучо пайдо шуд?“ ²⁸ Ӯ ба онҳо ҷавоб дода мегӯяд: „Ин кори душман аст“. Хизматгорон боз мепурсанд: „Мехоҳед, ки мо рафта онҳоро қанда партоем?“ ²⁹ „Не, — мегӯяд соҳиби киштзор, — чунки алафи бегонаро қандани шуда мабодо боз баъзе гандумро ҳам қанда напартоед. ³⁰ Бигзор, то вақти ҳосилғундорӣ ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Баъд ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро қанда, даста карда сӯзонанд, сонӣ гандумро даравида, ба анборам ҷамъ қунанд“».

Масалҳо дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруши

³¹ Исо ба онҳо боз масали дигареро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Ҳудоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе донаи ҳардалро гирифта, дар замини худ мекорад. ³² Ин дона аз ҳамаи донаҳои дунё майдатарин мебошад, вале вақте ки он месабзад, аз ҳамаи гиёҳҳо қалонтар шуда, ба дараҳт мубаддал мегардад ва паррандаҳо омада, дар шоҳаҳои он лона месозанд».

³³ Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Ҳудоро боз чунин тасвир кардан мумкин: Зане каме ҳамиртуруши мегираду бо як тағора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

³⁴ Исо ҳамаи ин чизҳоро фақат бо масалҳо ба мардум нақл кард ва бе масал сухане ҳам ба онҳо нагуфт. ³⁵ Пайғамбаре чунин гуфта буд:

«Ман ба онҳо бо масалҳо сухан меронам;

Ман ба онҳо чизҳои аз аввали оғариниши
пинҳонбударо нақл мекунам».

Барои амалӣ гаштани ин суханон Исо бо масалҳо гап мезад.

Маънидод кардани масал дар бораи алафи бегона

36 Вақте ки Исо мардумро монда, ба хона рафт, шогирдонаш ба наздаш омада ҳоҳиш карданد, ки ӯ масали дар бораи алафи бегона нақлкардаашро ба онҳо маънидод кунад.

37 Вай дар ҷавоб ғуфт: «Шахсе, ки донаҳои киштбобро мекорад, Фарзанди Инсон аст; **38** киштзор ин ҷаҳон аст; донаҳои гандум одамони аз они подшоҳии Худо ҳастанд; алафи бегона бошад, одамони аз они Шахси Бад ҳастанд; **39** ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, иблис мебошад. Вақти ҳосилғундорӣ охирзамон аст, даравгарон бошанд, фариштаҳоянд. **40** Чи тавре ки алафи бегонаро ҷамъ карда, дар оташ месӯzonанд, айнан ҳамин тавр дар охирзамон рӯй медиҳад. **41** Яъне Фарзанди Инсон фариштаҳои худро мефиристад, то ки ҳамаи бадкорон ва ҳамаи васвасакоронро аз доҳили подшоҳии Вай чудо карда гирифта **42** ба оташи сӯзон партоянд. Дар он ҷо бошад, одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд.

43 Аммо накӯкорон дар подшоҳии Падарашон мисли офтоб медураҳшанд. Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

Давоми масалҳо дар бораи подшоҳии Худо

44 Подшоҳии Худоро ҷунин тасвир кардан мумкин: рӯзе як мардикор дар саҳро ганчинаи касе пинҳонкарدارо мейёбаду онро боз пинҳон мекунад. Аз шодӣ ӯ рафта тамоми дороияшро мефурӯшаду ҳамон саҳроро меҳарад.

45 Подшоҳии Худоро боз ин тавр тасвир кардан мумкин: савдогаре марворидҳои зебо мекобаду

мекобад **46** ва ҳангоме ки марвориди ачаб зеборо меёбад, рафта, тамоми молу мулкашро фурӯхта, онро меҳарад.

47 Ана масали дигар, ки бо он подшоҳии Худоро тасвир кардан мумкин: якчанд моҳигир тӯрҳои худро ба кӯл мепартоянду ба тӯрашон ҳар гуна моҳиҳо меафтанд. **48** Вақте ки тӯрҳо пур аз моҳӣ мешаванд, моҳигирон онҳоро ба соҳил мекашанду нишаста моҳиҳоро ба нағзу бад ҷудо мекунанд; нағзашро ба сабадҳо меандозанду бадашро мепартоянд.

49 Дар охирзамон низ ҳамин тавр рӯй медиҳад: фариштаҳо баромада, одамони бадкирдорро аз байни накӯкорон ҷудо мекунанд. **50** Сонӣ одамони бадкирдорро ба оташи сӯзон мепартоянд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд».

Чизҳои нав ва қӯҳна

51 Исо аз шогирдонаш пурсид: «Шумо ин гуфтаҳоямро фаҳмидед?» «Фаҳмидем», — ҷавоб доданд онҳо.

52 Ў давом дода гуфт: «Пас, ҳар шариатдоне, ки дар бораи подшоҳии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳиби хона аст, ки аз анбори худ чизҳои нав ва қӯҳнаро берун мебарорад».

Аз Исо рӯй гардондани ҳамдиёronaш

53 Исо нақл кардани масалҳоро тамом карду аз он ҷо баромада **54** ба диёраш баргашт. Ў дар ибодатхонаи он ҷо таълим медоду онҳое, ки таълимоташро мешуниданд, ангушти ҳайрат газида ба яқдигар мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар ҳикмат дорад-а?» «Қобилияти мӯълизакории Ў аз кучо бошад-а? **55** Магар Ў ҳамон Исои писари дуредгар нест,

ки модараш Марям ва бародаронаш Ёқубу Юсуфу Шимъұну Яхудо ҳастанд? ⁵⁶ Магар ҳамаи хоҳаронаш дар шаҳри мо зиндаги намекунанд? Пас, аз кучо Ү ин ҳикмату ин құдратро дорад?» ⁵⁷ Инак, онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа кардан.

Ү бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри худ ва дар байни хонадони худ қадр надорад, vale әдәб дар ҳама ҷои дигар үро бо әхтиром қабул мекунанда». ⁵⁸ Ва аз сабаби он ки онҳо ба Исо боварй надоштанд, Ү дар он ҷо кам мұғиза кард.

14

Марғи Яхёи Таъмиддиҳанда

¹ Дар он айём овоза дар бораи Исо то ба гүши Ҳиродус, ки ҳокими вилояти Ҷалил буд, рафта расид. ² Ҳиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки дар асл ин Яхёи Таъмиддиҳанда аст, ки аз нав зинда шудааст, барои ҳамин ҳам Ү чунин құдрати мұғизақорй дорад.

³⁻⁴ (3-4) Пеш аз марғи Яхёи Таъмиддиҳанда Ҳиродус Ҳиродия, зани бародара什 Филиппусро ба зәній гирифта буд. Гаштаю баргашта Яхё ба ү мегуфт: «Аз рӯи шариати мо ба шумо гирифтани зани бародаратон раво нест». Бинобар ин Ҳиродус фармон дод, ки Яхёро дастгир кунанду дасту пояшро баста, ба ҳабс андозанд. ⁵ Ҳиродус меҳост Яхёро ба қатл расонад, аммо аз халқ метарсид, зеро халқ Яхёро пайғамбар меҳисобид.

⁶ Бо вучуди ин, боре дар қашнгирии рӯзи таваллуди Ҳиродус духтари Ҳиродия дар пеши меҳмонаң рақсу бозй карда, Ҳиродусро чунон мафтун кард, ки ⁷ ү қасам ёд карда ба духтар ваъда дод: «Ҳар чи аз ман талаб кунй, бароят медиҳам!» ⁸ Духтар аз

рўи маслиҳати модараш гуфт: «Бароям сари Яҳёи Тაъмиддиҳандаро дар рўи табақе оварда диҳед».

9 Ҳоким ғамгин гашт, vale ба хотири ваъдан дар пеши меҳмонон додааш, фармон дод, ки гуфти дуҳтарро ичро кунанд. **10** Ҷаллоди фиристодааш рафта, дар ҳабсхона сари Яҳёро аз танаш чудо кард **11** ва дар рўи табақе ба дуҳтар оварда дод. Дуҳтар бошад, онро ба дасти модараш супорид. **12** Баъд аз ин шогирдони Яҳё омада, часади ўро бурда гўрониданд ва ҳодисай рўйдодаро рафта ба Исо нақл карданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор қас

13 Ин ҳодисаро шунида, Исо ба қаиқ савор шуду худаш танҳо ба чои хилвате рафт. Мардум аз ин огоҳ шуданду аз шаҳрҳои худ баромада пиёда аз пайи ў рафтанд. **14** Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморони дар байнашон бударо шифо дод.

15 Рӯз ба охир мерасид ва шогирдони Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як чои беодам аст, рӯз дер шуд. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳои гирду атроф рафта, барояшон хўрокворӣ ҳаранд?»

16 «Ба ҳеч ҷо рафтанашон лозим нест, — ҷавоб дод Вай. — Шумо ба онҳо хўрок диҳед!» **17** Онҳо гуфтанд: «Охир мо дар ин ҷо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем». **18** «Онҳоро ба Ман оварда диҳед», — гуфт Исо.

19 ў ба мардум гуфт, ки рўи сабза нишинанд. Баъд он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ки ба мардум тақсим карда диҳанд. **20** Ҳама то сер шудан хўрданду шогирдон боз дувоздаҳ сабади пур аз нонпораҳо ҷамъ карданд. **21** Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хўрда

буданд, файр аз занону күдакон, тақрибан панч ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

22 Сипас Исо ба шогирдонаш фармуд, ки ба қаиқ савор шаванду пешопеши ӯ ба дигар тарафи кӯл раҳсипор шаванд, то худаш ҳам баъд аз мардумро ҷавоб доданаш назди онҳо биравад. **23** Вақте ки Вай мардумро ҷавоб дод, барои дар танҳоӣ дуо кардан ба теппае баромад. Баъд аз нишасти офтоб ҳам ӯ яккаву танҳо дар он ҷо буд. **24** Қаиқ бошад, аз соҳил хеле дур рафта буд ва аз сабаби боди сахте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои кӯл қаиқро алвонҷ медоданд.

25 Ҳанӯз ҷашми рӯз накафида, Исо рӯ-рӯи об қадамзанон ба тарафи шогирдонаш равона шуд. **26** Шогирдон Исои дар рӯи об роҳ рафтаистодаро дида, «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гӯён аз тарсу ваҳм дод заданд. **27** Аммо ӯ зуд ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».

28 Он гоҳ Петрус овоз бароварда гуфт: «Хоча, агар дар ҳақиқат ин Ту бошӣ, ба ман амр намо, ки рӯ-рӯи об назди Ту биёям». **29** «Биё», — амр дод ӯ. Инак, Петрус аз қаиқ баромада дар рӯи об қадам занон ба Исо наздик мешуд. **30** Саҳт вазидани шамолро дида тарсид ва қариб ғарқ шуда буд ки, фарёд зад: «Хоча, маро начот дех!» **31** Исо зуд дасташро дароз карда, Петрусро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат суст аст? Чаро шубҳа кардӣ?»

32 Бо ин суханон онҳо ба қаиқ савор шуданд ва шамол аз вазидан бозмонд. **33** Он гоҳ онҳое, ки дар қаиқ нишаста буданд, ба Исо саҷда карда хитоб намуданд, ки ӯ дар ҳақиқат Писари Худо аст.

Шиғо ёфтани беморони Ҷинесор

34 Онҳо аз қўл гузашта, ба сарзамини Чинесор омада расиданд. **35** Мардуми он чо Исоро шинохтанд ва ба гирду атрофи он сарзамин одамонро фиристоданд, то ки беморонро назди Ў гирифта биёранд. **36** Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

15

Таълимоти аҷдодон

1 Сипас, ба назди Исо аз Ерусалим чанд нафаре аз фарисиёну шариатдонон омада пурсиданд: **2** «Чаро шогирдони Шумо урфу одатҳои аҷдодони моро вайрон мекунанд? Онҳо бетаҳорат сари дастархон мешинанд!»

3 Ў ҷавоб дод: «Худи шумо-чӣ? Чаро барои иҷро кардани урфу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро вайрон мекунед? **4** Худо ба мо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед“ ва „ҳар кӣ дар ҳаққи падар ё модара什 сухани қабех гӯяд, ҷазояш марг аст“. **5** Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модара什 бо чизе ёрӣ расонда тавонад, вале ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, **6** он гоҳ ҳочат нест, ки ба падара什 изҳори эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо барои риоя кардани урфу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед. **7** Эй одамони дурӯя! Ҳақ буд Ишаъё пайғамбар, вақте ки оид ба шумо пешгӯй карда гуфта буд:

8 „Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,
вале дар асл дилашон аз Ман дур аст.

9 Онҳо Маро бефоида парастиш мекунанд,
чунки қонуну қоидаҳои инсониро „қонуни
Худо“ гуфта таълим медиҳанд!»“».

Чизҳои одамро ҳаромкунанда

10 Баъд Исо мардумро ба наздаш ҷеф зада гуфт:
«Ҳамин чизро бидонед, ки **11** он чи аз даҳони одам
ба дарунаш медарояд, ўро ҳаром намекунад, балки он
чи аз даҳонаш берун мебарояд, ўро ҳаром мекунад».

12 Он гоҳ шогирдонаш ба Ў наздик шуда гуфтанд:
«Медонед, фарисиён аз суханони Шумо ранцидан».

13 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар гиёҳе, ки Падари
осмониам нашинондааст, бо решаш канда партофта
мешавад. **14** Ба фарисиён аҳамият надиҳед. Онҳо¹
худашон кӯр ҳастанду боз дигар кӯронро роҳнамой
мекунанд. Агар кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон дихад,
ҳардуяшон рафта ба ҷоҳ меафтанд».

15 Дар ин вақт Петрус ба Исо мегӯяд: «Ба мо
маънои масали пештар овардаатонро шарҳ дижед».

16 Ў ба онҳо мегӯяд: «Наход то ҳол нафаҳмида бошед?

17 Магар намедонед, ки он чи шумо меҳӯред, аз даҳон
медарояду баъд аз меъда гузашта берун мебарояд?

18 Лекин он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром
мекунад, чунки он аз дили одам бармеояд. **19** Зоро аз
дил фикрҳои бад берун меоянд, ки сабаби одамкушӣ,
алоқаи беникоҳ, фисқу фучур, дуздиву шаҳодати
дурӯғдиҳӣ ва тӯҳматкуни мегарданд. **20** Ана ин чизҳо
одамро ҳаром мекунанд. Аммо бетаҳорат ба сари
дастархон нишастан одамро ҳаром намекунад».

Имони як зан

21 Исо аз он ҷо баромада, ба наздикиҳои шаҳрҳои
Сурӯ Сидун рафт. **22** Инак, як зани канъонӣ, ки дар
он маҳал зиндагӣ мекард, додзанон назди Исо рафта
истода гуфт: «Эй Насли Довуд! Илтимос, Хочаам,

ба ман раҳм кунед! Духтарам дев дорад ва аҳволаш бениҳоят вазнин аст».

23 Аммо аз Исо садое ҳам набаромад. Шогирдонаш ба Ӧ наздик шуда, хоҳиш карда гуфтанд: «Ин зан доду войкунон аз дунболи мо омада истодааст. Ба вай гӯед, ки биравад!» **24** Исо ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гӯсфандони гумроҳшуда — ҳалқи Истроил фиристода шудаам!»

25 Дар ин мобайн зан ба Ӧ расида омаду ба пеши пойҳояш худро партофта зориву илтиҷо кард: «Хочаам, ба ман ёрӣ диҳед!» **26** Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзандонро гирифта ба сагон партофтан дуруст нест».

27 «Рост мегӯед, Хочаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — лекин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони соҳибашон боқимондаро меҳӯранд-ку». **28** Исо ба ин ҷавоби ӯ гуфт: «Имонат бениҳоят боқувват будааст, хоҳар! Он чи меҳостий бароят иҷро мешавад». Ҳуди ҳамон лаҳза духтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

29 Исо он ҷойро тарк карду қад-қади кӯли Чалил рафта ба теппае баромада нишаст. **30** Ба назди Вай тӯда-тӯда одамон омада, бо худ одамони лангумъюб, кӯру гунг ва боз дигар хел қасалонро оварда пеши пойҳояш мегузоштанд ва Ӧ ҳамаи онҳоро шифо медод. **31** Дар пеши назари ҳама гунгҳо гап задаву лангҳо роҳ рафтаву кӯрон дида метавонистагӣ шуданд, маъюбон сиҳат гаштанд. Инро дида ҳама ҳайрон монданд ва Ҳудои Истроилро ситоиш карданд.

Бо ҳафт нону якчанд моҳӣ сер кардани зиёда аз чор ҳазор кас

32 Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман

ҳастанд ва ҳеч хўрдание надоранд. Ман намехоҳам, ки онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб дихам, мабодо дар роҳ аз ҳол нараванд». ³³ Шогирдонаш ба ў гуфтанд: «Дар ин биёбон мо аз кучо ин қадар нон меёбем, ки ба чунин тӯдаи одамон расонда тавонем?» ³⁴ Исо дар навбати худ аз онҳо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо, — ва якчанд моҳии хурд ҳам дорем».

³⁵ Ў мардумро фармуд, ки рӯи замин бишинанд. ³⁶ Баъд он ҳафт нону моҳиҳоро ба даст гирифта, Худоро шукргӯён онҳоро пора кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпораҳоро гирифта ба мардум тақсим карданд. ³⁷ Ҳамаи то сер шудан хўрданду шогирдон боз ҳафт сабади қалон пур аз нонпораҳои боқимонда ҷамъ карданд. ³⁸ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хўрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор нафар буд.

³⁹ Пас Исо мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ савор шуду ба сарзамини Маҷдал раҳсипор гашт.

16

Талаб карданни нишона

¹ Баъд аз чанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисиён ва саддуқиён омаданд. Онҳо Вайро озмуданий шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо дихад. ² Аммо Исо дар ҷавоб гуфт: «Агар шомгоҳон осмон кушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. ³ Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад, мегӯед, ки имрӯз шамолу боронгари мешавад. Шумо нишонаҳои осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду нишонаҳои ҳозиразамонро дида, онҳоро муайян карда наметавонед. ⁴ Фақат насли ба Худо бевафою

бадон нишона мечүяд! Худо ба ин насл ҳеч нишонаи дигаре ба гайр аз он ки бо Юнус пайғамбар рўй додааст, намедиҳад».

Инро гуфта Ӯ аз наздашон рафт.

Хамиртуруши фарисиёну саддуқиён

5 Вақте ки шогирдон ба дигар тарафи қўл расида омаданд, диданд, ки бо худ нон гирифтсанро фаромӯш кардаанд.

6 Исо ба онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед! Худро аз хамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед».

7 Он гоҳ шогирдонаш ба муҳокима даромада, ба яқдигар мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби бо худ нон нагирифтсанамон инро гуфт».

8 Лекин Исо аз муҳокимаи онҳо дарак дошт ва пурсид: «Ҳой, барои чӣ шумо набудани нонро бо яқдигар муҳокима мекунед? Имонатон ин қадар суст аст?! **9** Наход то ҳол ҳеч чиз нафаҳмида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки чӣ хел панҷ ҳазор нафар хўрданду боз боқимондаашро дар чанд сабад чамъ кардед? **10** Ён ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар хўрданду боз боқимондаашро дар чанд сабади калон чамъ кардед? **11** Чӣ тавр шумо намефаҳмед, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтани ҳастам, ки худро аз хамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед!»

12 Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ на аз хамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддуқиён эҳтиёт шудани онҳоро дар назар дошт.

Қўй будани Исоро эълон кардани Петрус

13 Исо бо шогирдонаш ба маҳаллаи назди шаҳраки Қайсарияи Филиппус рафт. Дар он ҷо Ӯ ба онҳо савол дод: «Одамон дар бораи кӣ будани Фарзанди Инсон чӣ мегўянд?» **14** Онҳо ҷавоб дода гуфтанд:

«Баъзехо мегүянд, ки Ӵ Яҳёи Таъмиддиҳанда аст, қисми дигари одамон мегүяд, ки Илёс ё Ирмиё ва ё яке аз дигар пайғамбарони гузашта омадааст». **15** Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чй? Шумо Маро кӣ мешуморед?» **16** Шимъӯни Петрус ба Ӵ ҷавоб дод: «Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худои зинда ҳастӣ».

17 Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Чӣ хел хушбахт ҳастӣ, Шимъӯн, писари Юҳанно! Чунки инро ба ту на одамизод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор кардааст. **18** Бинобар ин ба ту мегӯям, ки ту Петрус — санг ҳастӣ* ва дар болои ин санг Ман ҷамоати имондорони худро пойдор менамоям ва онро ҳатто қувваҳои марг мағлуб қарда наметавонанд. **19** Ман ба ту қалидҳои подшоҳии Ҳудоро медиҳам ва ҳар чиро, ки ту дар замин манъ кунӣ, Ҳудо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат дихӣ, Ҳудо аз осмон ба он иҷозат медиҳад».

20 Баъд Исо ба шогирдонаш қатъӣ таъкид кард, ки Таъиншудаи Ҳудо будани Ӵро ба касе нагӯянд.

Марги ҳудро пешгӯй қардани Исо

21 Аз ҳамон вақт сар қарда Ӵ ба шогирдонаш қушоду равшан мегуфт, ки бояд ба Ерусалим равад ва дар он ҷо аз дasti пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бисёр азоб мекашад. Оқибат Ӵ қушта мешавад, vale баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

22 Петрус бошад, Исоро як сӯ бурда сарзаниш қарда гуфт: «Ҳудо нишон надиҳад! Эй Ҳудованд, он чи гуфтӣ, бигзор ба сарат наояд!» **23** Лекин Вай ба Петрус рӯй оварда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту ба Ман ҳалал расонда истодай, чунки ту фикри Ҳудоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунӣ!»

* **16:18** 16:18 Петрус — аз юнонӣ санг тарҷума мешавад.

24 Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар каси шумо, ки пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашида, салиби азобу маргашро бардошта барад ва он гоҳ Маро пайравӣ кунад. **25** Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, vale ҳар касе, ки ба хотири Ман аз баҳри ҳаёти худаш мегузараф, ҳаёти абадӣ ба даст меоварад. **26** Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст диҳад? Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеч товоне дода наметавонад. **27** Фарзанди Инсон бо шӯҳрату ҷалоле, ки Падараш ба Ӯ медиҳад, ҳамроҳи фариштаҳои худ меояд ва ба ҳама он чиро, ки мувофиқи амалашон сазовор мешаванд, медиҳад. **28** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо ҷонд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон мебинанд, ки чӣ тавр Фарзанди Инсон барои подшоҳӣ кардан меояд».

17

Дигаргун шудани намуди зоҳирӣ Исо

1 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва бародарон Ёқубу Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта ба баландии қӯҳе бурд, ки он ҷо онҳо танҳо буданд. **2** Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зоҳирӣ Ӯ дигаргун шуд. Чехрааш монанди офтоб дурахшид, либосаш ҳам мисли равшанини нур сап-сафед шуд. **3** Ногаҳон Мӯсо ва Илёс пайғамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ва бо Исо сӯҳбат мекарданд. **4** Петрус ба сухан даромада ба Исо гуфт: «Худовандо, чӣ хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастем. Агар хоҳӣ ман дар ин ҷо се хайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мӯсо ва сеюм барои Илёс».

⁵ Ҳанұз вай суханашро тамом накарда, абри тобоне пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва аз даруни он овозе шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз Ұ хушнудам. Ұро гүш қунед». ⁶ Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро рўи замин партофтанд. ⁷ Аммо Исо ба наздашон омаду ба онҳо даст расонда гуфт: «Бархезед ва аз ҳеч чиз натарсед». ⁸ Онҳо ба боло нигоҳ карданд ва гайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Аз күҳ поён фаромада истода Исо ба шогирдон фармуд, ки то Фарзанди Инсон мурда аз нав зинда нашавад, ба ҳеч кас аз чизи дидагиашон даҳон накушоянд. ¹⁰ Он гоҳ шогирдон аз Ұ пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегүянд, ки пеш аз Масех бояд Илёс биёяд?»

¹¹ «Дуруст, — ҷавоб дод Ұ, — аввал бояд Илёс биёяд ва ҳама чизро барқарор намояд. ¹² Ба шумо мегүям, ки Илёс аллакай омадааст ва одамон вайро нашинохтанду ҳар коре, ки хостанд, бо вай карданд. Бо Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр рафтор ҳоҳанд кард».

¹³ Он вақт шогирдон фаҳмиданд, ки Исо Илёс гуфта Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар назар дошт.

Шифо ёфтани бачаи девона

¹⁴ Ҳангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омаду ба сари зону истода ¹⁵ гуфт: «Хоча, ба писарам раҳм биқун! Вай касалии эпилепсия дорад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ұ худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. ¹⁶ Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ұро шифо дода натавонистанд».

¹⁷ Исо ҷавоб дод: «Эй насли беймонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат қунам?

Канӣ, рафта бачаро ба наздам биёред!» **18** Бачаро гирифта ба наздаш оварданد ва ӯ ба дев фармон дод, ки аз бача берун барояд. Дев берун баромад ва бача худи ҳамон лаҳза сиҳат гашт.

19 Сипас шогирдон аз мардум чудо шуда, пеши Исо омада пурсиранд: «Чаро мо девро берун карда натавонистем?»

20 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Аз барои сустии имонатон. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имонатон донаи ҳардал барин бошад, он гоҳ ба ин кӯҳ „Аз ин ҷо ба он ҷо гузар“ гӯед, кӯҳ мегузараид. Пас, бароятон ҳеч ҷиз имконнозазир намешавад. **21** Аммо ин зот фақат бо дуо ва рӯза берун карда мешавад».

22 Ҳангоме ки шогирдон дар Ҷалил ҷамъ омаданд, Исо ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад **23** ва онҳо ӯро мекушанд, лекин дар рӯзи сеюм ӯ аз нав зинда мегардад». Шогирдон аз шунидани ин суханон саҳт ғамгин гаштанд.

Барои Хонаи Ҳудо супоридани андоз

24 Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, қасоне ки барои Хонаи Ҳудо андоз ҷамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиранд: «Магар устоди ту андоз намесупорад?» **25** «Албатта месупорад», — ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба хона даромад ва ҳанӯз ӯ даҳон накушода, Исо ба вай гуфт: «Шимъӯн, бигӯй, ба фикрат подшоҳон андозу хироҷро аз кӣ меситонанд? Аз шаҳрвандони худӣ ё бегона^{*}?» **26** «Аз бегона», — ҷавоб гардонд Петрус.

* **17:25** 17:25 Дар империяи Рум андозу хироҷро ҳалиқҳои мустамликашуда месупориданд, худи шаҳрвандони румӣ аз ин озод буданд.

«Пас, шаҳрвандони худӣ аз ин вазифа озоданд.
 27 Лекин барои наранҷонидани ин одамон сӯи кӯл рафта бо шасти моҳигирий сайд кун. Аз даҳони моҳии аввалине, ки сайд меқунӣ, тангаеро меёбӣ ва ин тангаро гирифта аз номи Ман ва худат андозро супор».

18

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

¹ Аз мобайн вақти зиёде нагузашта, ба пеши Исо шогирдонаш омада пурсиданд: «Дар подшоҳии Худо кӣ бузургтар аст?»

² Исо ба наздаш як қӯдакро хонда, ӯро дар пеши шогирдонаш гузошту ³ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то тарзи фикррониатонро тағиیر дода, монанди қӯдакон нашавед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонед. ⁴ Аз ин рӯ, он кас дар подшоҳии Худо бузургтар аст, ки худро монанди ин бача хоксор мегирад. ⁵ Ҳар касе ки чунин қӯдакро ба хотири номи Ман қабул меқунад, дар асл Маро қабул меқунад.

⁶ Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз пайравони хурдтарини ба Ман боваркарدارо аз роҳи имон занад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш сангиги осиёбро баста, ба баҳри чуқур партоянд.

⁷ Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти васвасаҳо! Васвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, vale вой бар ҳоли васвасакорон!

⁸ Агар даст ё поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як даст ё пой буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду дасту пой дошта бошию ба оташи абадии дӯзах биафтий.

⁹ Инчунин, агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор

созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як чашм дошта бошию соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба оташи дӯзах партофта шавӣ».

Масал дар бораи гӯсфанди гумроҳшуда

10-11 (10-11) Ў суханашро давом дода гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки ҳатто бо яке аз пайравони хурдтаринам хунукназарона рафтор накунед, зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои нигаҳбони онҳо ҳамеша дар назди Падари осмониам ҳузур дошта метавонанд.*

12 Фарз кардем, ки як мард сад сар гӯсфанд дораду якеаш аз рама ақиб монда роҳро гум мекунад. Он мард чӣ кор мекунад? Магар наваду нӯҳ гӯсфандро дар теппаҳои ҷароғоҳ монда ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумроҳшудааш намеравад? 13 Ва баъд аз ёфтаниш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин гӯсфанд назар ба он наваду нӯҳ гӯсфанди гумроҳнашуда бештар хурсандӣ мекунад. 14 Падари осмонии шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ҷан гумроҳ шавад.

Фармон дар бораи бахшиидани бародар

15 Агар ягон бародаратон бар зидди яке аз шумо гуноҳ қунад, ба назди ҳамон бародар рафта, якка ба якка айбашро ба рӯяш гӯед, агар айбашро ба гардан гирад, донед, ки вайро аз нав ҳамчун бародар пайдо кардаед. 16 Вале, агар ба гапатон гӯш надиҳад, рафта як ё ду бародари дигарро ҳамроҳатон биёред, то ҳақ будани суханатон бо ду ё се шоҳид исбот гардад. 17 Агар ба гапи онҳо ҳам гӯш надиҳад, ба ҷамоати имондорон дар ин ҳусус гӯед. Аммо агар ба гапи

* **18:10-11** 18:10-11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Зеро Фарзанди Инсон барои начот додани одамони гумроҳшуда омадааст».

тамоми чамоат низ гүш надиҳад, бигзор вай бароятон ҳамчун андозгири беинсофу одами беимон бошад.

18 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ кунед, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат диҳед, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад. **19** Боз илова мекунам, агар дар замин ду каси шумо бо розигии яқдигар барои ягон чиз дуо кунед, Падари осмониам ҳатман бароятон ҳамон чизро иҷро мекунад. **20** Зоро дар ҷое, ки ду ё се қас ба хотири номи Ман ҷамъ мешаванд, Ман ҳам дар байни онҳо мешавам».

Масал дар бораи қарздиҳандай беинсоф

21 Баъдтар Петрус назди Исо омада пурсид: «Худованд, агар бародаре бар зидди ман гуноҳ кардан гирад, ҷанд маротиба вайро бахшиданам даркор? Ҳафт маротиба?»

22 «Не, — ҷавоб дод ӯ. — Ҳафт маротиба нею ҳафтод қарат ҳафт маротиба бубахш. **23** Зоро подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: Рӯзе як подшоҳ хост, ки қарзҳои хизматгоронашро ба ҳисоб гирад. **24** Вақте ки ҳисобу китобро сар кард, ба наздаш хизматгореро оварданд, ки аз шоҳ маблағи бениҳоят қалоне[†] қарздор буд. **25** Азбаски хизматгор аз ӯҳдаи баргардондани қарз баромада наметавонист, шоҳ амр дод, ки ба ҷои товон ӯ бо зану фарзандонаш ва тамоми молу мулкаш фурӯхта шавад. **26** Он хизматгор худро пеши пойҳои шоҳ партофта зорию тавалло карда гуфт: „Тақсирам, илтимос, ба ман мӯҳлат диҳед ва ман тамоми

[†] **18:24** 18:24 Дар нусхай аслий «даҳ ҳазор талант» омадааст. Арзиши як талант ба маоши понздаҳсолаи коргар баробар буд.

қарзамро бармегардонам“. ²⁷ Шоҳ ба ҳоли хизматгор раҳм карду қарзашро ба вай бахшида ҷавоб дод.

²⁸ Хизматгор бошад, берун баромада ҳамхизматашро дид. Ин ҳамхизматаш аз вай маблағи нисбатан камтаре[‡] қарздор буд. Вай аз гулӯи ҳамхизматаш дошта, ўро бугӣ карда истода талаб кард, ки қарзашро гардонда дихад. ²⁹ Ҳамхизматаш худро ба рӯи замин партофта, ба зориву тавалло кардан даромад: „Илтимос, мӯҳлат дех ва ман албатта қарзамро бармегардонам“. ³⁰ Аммо хизматгор розӣ нашуда, ҳамхизматашро ба ҳабсона супорид ва ў то қарзро гардонда надиҳад, ҳамон ҷо мемонд. ³¹ Дигар хизматгорон ин ҳодисаро дида, саҳт ранҷиданд ва рафта ба шоҳ буду шуди воқеаро нақл карданд. ³² Шоҳ он хизматгорро ба наздаш ҳонда гуфт: „Эй хизматгари бад! Ту маро зориву тавалло кардӣ ва ман ба ту тамоми қарзатро бахшидам. ³³ Ман ба ту раҳм кардам. Пас, ту ҳам бояд ба ҳамхизматат раҳм мекардӣ“. ³⁴ Шоҳ дар газаб шуда, амр дод, ки ин хизматгорро то пурра супоридани қарзаш ба ҳабс партоянд, то азобашро қашад.

³⁵ Хуллас, Падари осмониам низ то бародаратонро аз самими дил набахшед, бо ҳар яки шумо айнан ҳамин тавр рафтор мекунад».

19

Таълимот дар бораи талоқ

¹ Исо суханонашро ба охир расонда, аз вилояти Ҷалил сӯи сарзамини Яҳудия, ки дар дигар тарафи дарёи Урдун ҷойгир буд, раҳсипор шуд. ² Аз паси ӯ

[‡] **18:28** 18:28 Дар нусхай аслӣ «сад динор» омадааст. Арзиши як динор ба маоши якрузаи коргар баробар буд.

тұда-тұдаи одамон низ рафтанд ва дар он қо Ұ онҳоро шифо баҳшид.

3 Баъд чанд нафаре аз фарисиён Исоро озмуданй шуда, савол доданд: «Оё аз рүи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабабе, ки хоҳад, аз занаш чудо шавад?» **4** Исо дар ҹавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштачот нахондаед, ки „Офарандаи одамизод аз ибтидо онҳоро мард ва зан оғаридааст“? **5** Боз дар навиштачот гуфта шудааст, ки „Бинобар ин мард бояд аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсараш бипайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. **6** Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. Пас, бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар чудо накунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайастааст».

7 Фарисиён боз саволе доданд: «Пас, чаро Мұсо фармудааст, ки барои чудо шудан мард бояд ба занаш талоқномае навишта ҹавоб дихад?» **8** Ӯ дар ҹавоб гуфт: «Ба сабаби сангдилиатон Мұсо ичозати чудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. **9** Ман ҳоло ба шумо мегүям, агар марде бо ҳар сабабе (файр аз сабаби бевафоии занаш) аз занаш чудо шуда, зани дигар гирад, вай гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад».

10 Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он гоҳ ба мард беҳтар аст, ки тамоман зан нагираад». **11** «На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҹавоб дод Вай, — фақат касоне, ки Худо ба онҳо насиб гардондааст. **12** Зеро мардон бо сабабҳои гуногун зан намегиранд: баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванд, баъзеҳо одамон ахта мекунанд ва баъзеҳо бо нияти ба Худо хизмат кардан зан намегиранд. Бигзор

касе, ки ин гуфтахоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

Баракат ёфтани күдакон

13 Баъзе касон ба назди Исо күдаконро оварданд, то ки Ў ба сари онҳо даст гузашта барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дида, онҳоро сарзаниш намуданд.

14 Аммо Исо гуфт: «Монед, ки күдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ меқунад, ки мисли ин күдакон ҳастанд». **15** Баъд бо нияти баракат додан ба сари күдакон даст гузашту аз он ҷо рафт.

Таълимот дар бораи хавфи сарват

16 Боре як мард пеши Исо омада, аз ӯ пурсид: «Устод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ некие бояд кунам?» **17** ӯ ба мард ҷавоб дод: «Чаро аз Ман дар бораи чизи нек мепурсӣ? Фақат як кас нек аст. Агар ҳоҳӣ, ки ҳаёти абадӣ насибат гардад, фармоишҳоро риоя намо». **18** «Кадом фармоишҳоро?» – пурсид мард.

Исо ба номбар кардани фармоишҳо даромада гуфт: «Одамкушӣ накун, алоқаи беникоҳ накун, дуздӣ накун, шаҳодати бардуруғ надех, **19** падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо ва шахсеро, ки наздики ту аст, мисли худат дӯст бидор». **20** Ҷавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишҳоро риоя кардаам. Гайр аз ин боз чӣ карданам лозим аст?» **21** Исо ба вай гуфт: «Агар ҳоҳӣ, ки комил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкатро фурӯшу пулашро ба камбағалон тақсим бикун. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

22 Җавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ҳамин бо шунидани ин суханон андӯҳгин гашта, аз он ҷо рафт.

23 Он ғоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба подшоҳии Худо дохил шудани шахси сарватманд бениҳоят душвор аст. **24** Боз мегӯям, ки аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

25 Шунидани ин суханон шогирдонро ба ҳайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас қӣ начот ёфта метавонад?» **26** Исо ба шогирдонаш бодиққат нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан ғайриимкон аст, вале бо Худо аз ӯҳдаи ҳар кор баромадан мумкин аст».

27 Он ғоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ кардем. Пас насиби мо чист?» **28** Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вақте ки давраи нав сар мешаваду Фарзанди Инсон бар таҳти пуршукуҳи худ менишинаид, дувоздаҳ нафари шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар таҳтҳо нишаста ба дувоздаҳ, қабилаи Истроил ҳукмронӣ ҳоҳед кард. **29** Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда аз баҳри хонаҳо, бародарон ё ҳоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар оянда зиндагии абадӣ низ насибаш мегардад. **30** Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

20

Масал дар бораи мардикорони токзор

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: як заминдор барои ба токзораш киро кардани мардикорон саҳарии барвақт ба бозор баромад.

2 Ӯ якчанд мардикорро ёфта, онҳоро бо яқдинорӣ ба рӯзи кориашон киро карду ба токзораш фиристод.

3 Соати қариби нӯҳ вай боз ба бозор рафт ва дар он ҷо якчанд марди бекористодаро дида,

4 ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба токзори ман рафта кор кунед, байд ман шуморо розӣ мекунам“.

5 Онҳо рафтанд.

6 Заминдор соатҳои тақрибан дувоздаҳ ва се низ рафта мардикоронро киро кард.

7 Қариби соати панҷ буд, ки вай боз ба бозор рафт ва боз якчанд марди бекористодаро дида пурсид:

„Чаро шумо тамоми рӯзатонро бе кор гузаронда истодаед?“

8 Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Чунки ҳеч қас моро киро накард“.

„Хайр, набошад, ба токзори ман рафта кор кунед“, — таклиф кард соҳиби токзор.

9 Бо наздишавии шом соҳиби токзор ба назоратчиаш гуфт: „Рафта мардикоронро ҷеф зану аз онҳое, ки охирин киро кардам, сар карда то ба онҳое, ки аввал киро кардам, бо навбат музди корашонро дех“.

10 Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар қадоме яқдинорӣ музд гирифтанд.

11 Инак, онҳое, ки аввал киро шуда буданд, фикр карданд, ки бештар музд мегиранд, аммо бо расидани навбати онҳо, ҳар қадоме аз онҳо низ яқдинорӣ гирифтанд.

12 Онҳо пулашонро гирифта, аз соҳиби токзор шикоят карданд:

„Онҳое, ки охирин киро шуда буданд, фақат як соат кор карданд. Мо бошем, дар офтоби сӯзон рӯзи дароз арақи ҷабин рехта кор кардему шумо ба онҳо баробари мо музд додед!“

13 Лекин соҳиби токзор ба яке аз онҳо ҷавоб

дода гуфт: „Хой, чұра! Ман ҳаққатро нахұрдаам. Магар худат розій нашудій, ки ба як рұзи кориат як динор диҳам? ¹⁴ Ана, пулатро гири ба хонаат рав. Ба ин марди охирин киро қардаам бошад, ман хостам баробари ту музд диҳам. ¹⁵ Чү магар ман ҳақ надорам, чи хеле ки хоҳам, ҳамон хел пуламро сарф кунам? Ё ба саховатмандии ман ҳасад мебарі?“»

¹⁶ Дар хотима Исо гуфт: «Пас, касоне, ки ҳоло дар сафи пеш истодаанд, дар сафи ақиб хоҳанд шуд ва касоне, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш хоҳанд шуд^{*}».

Марги худро пешгүй карданы Исо

¹⁷ Исо ба сүи Ерусалим рохравон шогирдонашро ба як тарафе бурда танқо ба онҳо гуфт: ¹⁸ «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он чо Фарзанди Инсон ба дасти сардорони рұғонй ва шариатдонон супорида мешавад. Онҳо Ұро ба марг маҳқум карда, ¹⁹ ба дасти бейменон месупоранд. Бейменон бошанд, Ұро масхараву қамчинкорй карда, оқибат ба салиб меккүб менамоянд. Лекин Вай дар рұзи сеюм аз нав зинда мешавад».

Хоҳиши модари ду шогирд

²⁰ Дар ин миён зани Забдой бо ду писара什 назди Исо омада, ба Ұ таъзим карду чизе хоҳиш карданй шуд.

²¹ Исо пурсид: «Ту чү мекохай?» «Мекоҳам, амр күній, ки ҳангоми подшохай карданат писарони ман аз дасти чапу рости Ту бишинанд», — қавоб дод зан.

* **20:16** 20:16 Дар баъзе нусхаои қадим дохил шудааст: «Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон каманд».

22 Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косаи азобе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

«Метавонем», — ҷавоб доданд онҳо.

23 Ӯ гуфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз косаи Ман ҳоҳед нӯшид. Аммо ба интихоб кардани қасоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

24 Даҳ шогирди дигар ин гуфтугӯйро шунида, ба ин ду бародар саҳт қаҳрашон омад. **25** Он гоҳ Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш ҷеф зада гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва ҳокимони ҳалқҳо ба мардуми худ зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро бар онҳо мегузаронанд. **26** Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар кас ки дар байни шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад **27** ва ҳар кас ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд ғуломи дигарон бошад. **28** Айнан ҷӣ тавре ки Фарзанди Инсон на барои он омадааст, ки касе ба Ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи начоти бисёргонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани ду марди нобино

29 Баъдтар Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Ерихӯ ба роҳ баромада буд, ки мардуми зиёде аз пайи онҳо рафтанд. **30** Вокеан ду нобиное дар канори роҳ менишастанд. Онҳо гузашта истодани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кун!»

31 Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шаванд. Аммо онҳо боз

баландтар дод зада мегуфтанд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кун!»

³² Исо аз роҳаш бозистода онҳоро ба наздаш хонд ва пурсид: «Шумо чӣ меҳоҳед? Бароятон чӣ кор қунам?» ³³ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Хоча, меҳоҳем, ки ҷашмонамонро бино қунед».

³⁴ Диљи Исо ба ҳоли онҳо сӯхту ба ҷашмонашон даст гузошт. Ҳуди ҳамон лаҳза ҷашмони он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

21

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

¹ Исо ва шогирдонаш ба шаҳри Ерусалим наздик шуда истода, ба деҳаи Байт-Фочии назди теппай Зайтун расида омаданд. Пас, ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ² ба онҳо ҷунин гуфт: «Ба қишлоқи дар пешистода равед ва ҳамин ки ба он ҷо рафта расидед, модаҳари басташудаеро якҷоя бо бачааш мейёбед. Банди вайро кушоеду ҳардуяшро ба наздам биёред. ³ Агар қасе ягон гап занад, гӯед, ки онҳо ба Ҳудованд даркор шуданд ва ӯ даррав ба бурдан иҷозат медиҳад».

⁴ Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайғамбар рӯй дод, ки ҷунин гуфта буд:

⁵ «Ба сокинони шаҳри Ерусалим бигӯед:

„Ана, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.
Шоҳи хоксор, ки ҳарсавор,

болови бачаи модаҳаре омада истодааст“».

⁶ Инак, ду шогирдаш рафта гуфтаи Исоро иҷро карданд. ⁷ Онҳо модаҳарро бо бачааш оварда, ҷомаҳои худро ба болои онҳо партофтанд ва Исо ҳарсавор шуд. ⁸ Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд, ҷомаҳои худро пеши роҳи ӯ пойандоз мекарданд,

баъзеашон бошанд, навдаҳои дараҳтонро бурида, аз рӯи иззат сари роҳаш мегузоштанд. ⁹ Мардум аз пешу қафои Исо роҳравон бо овози баланд дод мезаданд: «Шаъну шараф ба Насли Довуд! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд! Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹⁰ Вақте ки Ӯ ба Ерусалим ворид гашт тамоми шаҳр ба ҳаяҷон омад. Одамон «Ин кист?» гуфта мепурсиданд. ¹¹ Мардуме, ки аз пайи Исо меомаданд, ҷавоб медоданд, ки ин Исо пайғамбар аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

Пок намудани Ҳонаи Ҳудо

¹² Сипас, Исо ба ҳавлии Ҳонаи Ҳудо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки бо ҳариду фурӯш машғул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пуливазқунандагон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа карда ¹³ гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Ҳудо омадаанд, ки „Ҳонаи Ман ҷои дуогӯй номида мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед».

¹⁴ Дар ин мобайн қӯрон ва лангон дар Ҳонаи Ҳудо назди Исо омаданд ва Ӯ онҳоро шифо дод.

¹⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бо дидани мӯъчизаҳои аҷоиби Исо ва аз шунидан доди қӯдакон, ки дар Ҳонаи Ҳудо «Шаъну шараф ба Насли Довуд!» мегуфтанд, ба ғазаб омаданд. ¹⁶ Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешунавӣ, ки қӯдакон чӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешунавам, — ҷавоб дод Исо ва илова кард, — Магар шумо дар навиштаҷот ин гуфтаҳоро нахондаед:

„Забони қӯдакону тифлҳои ширхорро
Ту асбоби ситоиши худ гардондӣ“?

17 Бо ин суханон Исо онҳоро тарқ карду аз шаҳр берун шуда, ба деҳаи Байт-Ҳинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Хушк шудани дарахти анҷир

18 Бомдодон ӯ ба шаҳр баргашта истода буд, ки гурусна монд. **19** Воқеан дар сари роҷаш дарахти анҷиреро дида, ба назди он омад. Аммо ба ғайр аз баргҳо дар он ҳеч чиз наёфта, ба дарахт гуфт: «Акнун, ту ҳаргиз мева наҳоҳӣ дод». Фавран дарахт аз бехаш хушк шуд.

20 Шогирдон ин ҳодисаро дида, бо тааҷҷуб пурсиданд: «Устод, чӣ ҳел шуд, ки дарахти анҷир якбора аз бехаш хушк шуд?» **21** Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо бовар кунеду шубҳа надошта бошед, он гоҳ он кореро, ки Ман бо дарахти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. Ва на фақат ин корро, балки, агар шумо ҳатто ба қӯҳ гӯед, ки бархеста ба баҳр биафтад, сухани гуфтаатон ичро мешавад. **22** Агар шумо бовар кунед, он гоҳ ҳар чӣ дар дуо талаб кунед, ба даст меоваред».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

23 Исо ба Хонаи Ҳудо баргашта, машғули таълимдихӣ шуд, ки сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм ба наздаш омада пурсиданд: «Ту бо қадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунӣ? Кӣ ба Ту ин ҳаққу ҳуқуқро додааст?» **24** Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб дижед, он гоҳ мегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунам. **25** Бигӯед, ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид дижад: Ҳудо ё инсон?»

Онҳо байни яқдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Ҳудо дода буд“ гӯем, ӯ мепурсад, ки чаро ба Яҳё бовар накардем. **26** Аммо агар „инсон“ гӯем, халқ

зидди мо мебарояд, чунки ба пайгамбар будани Яхё эътиқод дорад». ²⁷ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ӷ низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегўям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунам».

Масал дар бораи ду писар

²⁸ Исо суханашро давом дода гуфт: «Дар бораи ин ҳикоя чӣ фикр доред? Марде ду писар доштааст. Рӯзе вай пеши писари қалониаш омада мегўяд: „Писарам, имрӯз ба токзор рафта кор кун“.

^{29-30 (29-30)} Писараш бошад, „намеравам“ мегўяд. Баъд падараш рафта, аз писари дуюмаш ҳоҳиш мекунад. Писари дуюмаш „хуб шудааст“ гуфта ҷавоб медиҳад. Лекин баъдтар писари қалонӣ аз фикраш гашта ба токзор меравад. Писари дуюмаш бошад, намеравад».
³¹ Исо аз сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм пурсид: «Инак, қадоме аз писарон хости падарашро ичро кард?»

«Писари қалониаш», — ҷавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки одамони радди маърака, яъне андозигирон ва ғоҳишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо дохил шуда истодаанд.

³² Зоро Яҳёи Таъмиддиҳанда ба назди ҳалқамон барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ӯ бовар накардед, андозигирон ва ғоҳишаҳо бошанд, бовар қарданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи иҷоракорон

³³ Ба масали дигаре гӯш андозед, — гуфт ӯ. Як заминдор токзор бунёд карда, гирди онро девор мегирад. Барои фишурдани ангур ҳавз мекобад ва дидбонгоҳе месозад. Баъд токзорашро ба чанд

нафаре ичора медиҳаду хонаашро монда ба кишвари дигар сафар мекунад.

34 Бо фаро расидани вақти ҳосилғундорӣ соҳиби токзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил хизматгоронашро назди ичоракорон мефиристад. **35** Аммо ичоракорон хизматгорони ўро дастгир карда, якеашро мезананд, дигареро мекушанд ва сеюмро сангсор мекунанд. **36** Соҳиби токзор аз дафъаи аввал дида бештар хизматгоронашро мефиристад. Аммо ичоракорон бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор мекунанд. **37** Оқибат, соҳиби токзор „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро назди онҳо мефиристад. **38** Лекин ичоракорон писарро дида, ба яқдигар мегӯянд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ўро мекушем ва ба меросаш соҳиб мешавем!“ **39** Бо ин қарор онҳо писарро дастгир мекунанду вайро аз токзор берун бароварда мекушанд».

40 Баъд Исо савол дод: «Хӯш, вақте ки худи соҳиби токзор бармегардад, бо ин ичоракорон чӣ хел рафтор мекунад?» **41** Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳатман он бадонро бераҳмона хоҳад кушт. Токзорро бошад, ба ичоракорони дигар медиҳад, ки ҳаққи ҳосилашро дар вақташ медиҳанд».

42 Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот ҷунин гуфтаҳоро боре ҳам нахондаед:

„Он сангери, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,

санги асосии таҳкурсии бино гардид.

Ин кори Худованд аст

ва ба назарамон ачиб менамояд“?

43 Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки имконияти аз они подшоҳии Худо будан аз шумо гирифта мешавад ва ба ҳалқҳое дода мешавад, ки хости Худоро ичро

мекунанд. ⁴⁴ Ҳар касе, ки ба болои он санг мегалтад, шикаста майда-майда мешавад, vale агар ин санг ба болои касе афтад, вайро мачақ мекунад».

⁴⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фаҳмиданд, ки Вай дар бораи онҳо нақл карда истодааст. ⁴⁶ Аз ин рӯ, онҳо қӯшиш карданд, ки Ӯро дастгир намоянд, аммо аз мардуми ҷамъомада метарсиданд, чунки онҳо Исоро пайғамбар ҳисоб мекарданд.

22

Масал дар бораи базми тӯй

¹ Исо боз ба сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм рӯ оварда гуфт: ² «Подшохии Худоро бо ҷунин масал тасвир кардан мумкин: подшоҳе писарашро ҳонадор карданӣ шуда, базм барпо мекунад ³ ва хизматгоронашро барои даъват кардани меҳмонон мефиристад. Аммо даъватшудагон омадан наҳостанд. ⁴ Шоҳ дигар хизматгоронашро фиристода мегӯяд: „Рафта ба даъватшудагон гӯед, ки ба тӯй биёянд, ҷунки барзагову гӯсолаҳои беҳтарин аллакай қушта шудаанду ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст“. ⁵ Лекин даъватшудагон ба суханони хизматгорон эътибор надода, ҳар якеашон бо кори ҳудашон машғул мешаванд: як қисмашон ба сахроҳои худ мераванд, қисми дигарашон ба дӯконҳои худ, ⁶ баъзеашон бошанд, хизматгоронро дошта, латукӯб мекунанду мекушанд.

⁷ Шоҳ ба қаҳру ғазаб омада, сарбозонашро назди он одамқушон мефиристад, ки онҳоро нобуд карда шаҳрашонро сӯзонанд. ⁸ Ба хизматгоронаш бошад, мегӯяд: „Зиёфати тӯй тайёр аст, аммо ин даъватшудагон садқаи зиёфатам шаванд. ⁹ Ҳоло

ба күчаҳои серодам раведу чӣ қадар бисёртар одамонро ёфта тавонед, ҳамаашонро таклиф кунед“.
10 Хизматгорон ба күчаҳо рафта, ҳар касеро, ки меёфтанд, баду некро фарқ накарда ба тӯйхона чамъ меоварданд. Оқибат тӯйхона пури одам шуд.

11 Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонон ба тӯйхона медарояд, ҷашмаш ба марде меафтад, ки либосаш идона нест. **12** „Эй ҷӯра, — мурочиат мекунад ба ӯ шоҳ, — чӣ тавр ту ба ин ҷо бе либоси идона даромада омадӣ?“ Вале он мард чӣ гуфтанашро намедонист.

13 Он гоҳ шоҳ ба хизматгоронаш фармон дода мегӯяд: „Дасту пои ин мардро баста ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд“.
14 Исо суханонашро хотима дода гуфт: «Донед, ки бисёр касон даъват шудаанд, лекин интихобшудагон кам ҳастанд».

Вазифаи одамон назди ҳокимон ва Ҳудо

15 Он гоҳ фарисиён як тараф чамъ шуда, нақша кашиданд, ки чӣ тавр Исоро бо сухан ба дом афтонанд. **16** Пас, онҳо ҷанд нафар аз шогирдонашон ва аъзоёни ҳизби ҳиродиёнро назди ӯ фиристоданд. Фиристодашудагон гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва ба мавқею дараҷаи одамон эътибор надода, бе хушомадгӯй роҳҳои Ҳудоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. **17** Бигӯед, ба фикри Шумо, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не?»

18 Исо, ки аз нияти бади онҳо боҳабар буд, ҷавоб дод: «Ҳой, дурӯяҳо! Чаро Маро ба дом афтонданӣ ҳастед?! **19** Канӣ, динори андоз месупоридагиро ба Ман оварда нишон диҳед-ҷӣ!» Онҳо динорро ба Исо нишон доданд **20** ва ӯ пурсид: «Дар он акс ва номи

киро мебинед?» **21** «Императорро», — چавоб доданд онҳо.

Он гоҳ ӯ ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чи аз они Худост, ба Худо».

22 Аз шунидани чунин چавоб онҳо бениҳоят ҳайрон шуданд ва бо ҳамин ҳолат аз наздаш рафтанд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

23 Худи ҳамон рӯз баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада, ба Вай чунин савол доданд: **24** «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо чунин навиштааст, ки агар касе зан гираду фарзанд надида аз олам гузарад, бародараш бояд зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад. **25** Инак, бо мо ҳафт бародар буданд ва калониаш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам ҷашм пӯшид. Он гоҳ бародари дуюм бевазанро ба никоҳаш даровард. **26** Баъд бо бародари дуюм, сеюм ва то ҳафтум бо ҳамаашон айнан ҳамон ҳодиса рӯй дод. **27** Оқибат зан ҳам вафот кард. **28** Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани қадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир ҳамаи онҳо ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

29 Исо дар چавоб ба онҳо гуфт: «Шумо хато мекунед, чунки на мазмуни навиштаотро медонеду на қудрати Худоро. **30** Зеро дар рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, онҳо зан намегиранду шавҳар намекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. **31** Дар бораи аз нав зиндашавии мурдагон бошад, магар гуфтаҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гуфтааст: **32** „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ

ва Худои Ёкуб ҳастам“. Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст».

33 Мардум ин суханонро шунида аз таълимоти Ӯ дар тааҷҷуб монданد.

Муҳимтарин қонуни Худо

34 Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо саддуқиёнро бо ҷавоби худ забонкӯтоҳ кард, як гурӯҳ шуда омаданд. **35** Ва қонуншиносе аз байни онҳо барои озмудани Исо чунин савол дод: **36** «Устод, бигӯед, қадом қонуни шариат дар ҷои аввал меистад?»

37-38 (37-38) Исо ҷавоб дода гуфт: «Қонуни аввалин ва муҳимтарин чунин мебошад, ки „Худованд Худои худро бояд бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми ақлу ҳушамон дӯст бидорем“. **39** Дуюмаш ҳам монанди он: „Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст бидорем“. **40** Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон аст».

Савол дар бораи Masex

41 Ҳанӯз ки фарисиён ҷамъ буданд, Исо аз онҳо пурсид: **42** «Шумо дар бораи Masex, яъне Таъиншудаи Худо чӣ ақида доред? Ба фикратон Вай аз насли кист?» «Аз насли шоҳ Довуд», — ҷавоб доданд онҳо. **43** Ӯ боз пурсид: «Пас, ҷаро худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас Ӯро Худованд хондааст? Охир Довуд гуфта буд:

44 „Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам,
аз дasti ростам бишин»“.

45 Агар Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номида бошад, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

46 Касе ба саволи Исо чавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас ҷуръат накард, ки ба ӯ саволе дихад.

23

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

1 Сипас Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: **2** «Шариатдонон ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мӯсо ҳақ доранд. **3** Он чи онҳо шарҳ медиҳанд, гӯш кунед ва ичро намоед. Бо вучуди ин, ба рафторашон тақлид накунед, чунки худи онҳо гуфтаҳояшонро ичро намекунанд. **4** Онҳо борҳои гаронеро, ки бардоштанашон вазнин аст, ба дӯши одамон мегузоранд, аммо барои бардошта бурдани онҳо дасти ёрӣ ҳам дароз намекунанд. **5** Кору борашон фақат дар назди мардум худнамоӣ кардан аст. Ана, ба қуттичаҳои оятдори пешониашон нигоҳ кунед, чӣ хел васеанд! Ё ба пӯпакҳои домани либосашон нигоҳ кунед, чӣ хел дарозанд! **6** Онҳо дар базмҳо болонишиниро нағз мебинанд ва дар ибодатхонаҳо ба ҷойҳои беҳтарин мешинанд. **7** Ба онҳо маъқул аст, ки халқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром онҳоро „устод“ гуфта саломашон диҳанд. **8** Аммо шуморо набояд унвонҳои „устод“ диҳанд, зоро шумо барои яқдигар бародар ҳисоб мешавед ва фақат як устод доред. **9** Унвони „падар“-ро низ ба касе дар рӯи замин надиҳед, азбаски фақат як Падар дар осмон доред. **10** Шуморо „раис“ ҳам набояд хонанд, чунки Масеҳ раиси яккаву ягонаи шумо аст. **11** Каси бузургтарин дар байни шумо бояд хизматгоратон бошад. **12** Ҳар касе, ки худро калон мегирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад».

Айбдор намудани дурӯягии роҳбарони динӣ

13-14 (13-14) «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо дари подшоҳии Худоро ба рӯи одамон баста, на худатон аз он медароеду на ба дигарон, ки даромадан меҳоҳанд, роҳ медиҳед.*

15 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру хушкӣ роҳҳои дуру дароз тай менамоед, то ақаллан қасеро пайдо қунед, ки ба дини шумо мегузашта бошад. Лекин, вақте ки чунин одамро пайдо мекунед, вайро аз худатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

16 Вой бар ҳоли шумо, роҳнамоёни қӯр! Шумо таълим медиҳед, ки агар қасе ба Ҳонаи Худо қавлу қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тиллое, ки дар Ҳонаи Худо ҳаст, қавлу қасам хӯрад, қавлашро ҳатман бояд ичро қунад. 17 Эй қӯрони беақл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки Ҳонаи Худо, ки тиллои дар он бударо муқаддас мегардонад? 18 Шумо боз таълим медиҳед, ки агар қасе ба қурбонгоҳ қавлу қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба қурбонии болои қурбонгоҳбуда қавлу қасам хӯрад, қавлашро ҳатман бояд ичро қунад. 19 Эй қӯрон! Охир чӣ қадри бештаре дорад: қурбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониро муқаддас мегардонад?

20 Инак, қасе ки ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар қурбоние, ки болои он

* **23:13-14** 23:13-14 Дар баъзе нусхаҳои дигари навиштаҷот дохил шудааст: «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонед, вале дар асл ҳонаҳои бевазанонро хӯрда ғорат мекунед! Барои ин коратон ҷазои сахттар мебинед!»

аст, қасам мөхүрад; [21](#) ва қасе ба Хонаи Худо қасам хүрад, вай ҳам ба Хонаи Худо ва ҳам ба Худо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам мөхүрад. [22](#) Инчунин, қасе ба осмон қасам хүрад, вай ба таҳти Худо ва ҳам ба қасе, ки бар он таҳт менишинад, қасам мөхүрад.

[23](#) Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зирауши шибиту пудина ҳиссаи даҳумро месупоред, аммо таълимоти муҳимтарини шариатро дар бораи нишон додани адолат, раҳм ва вафодорӣ пурра риоя намекунед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беэътибор намемондед. [24](#) Эй роҳнамоёни қӯр! Шумо нӯшокиатонро аз дока мегузаронед, ки мабодо магас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фурӯ мебаред.

[25](#) Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни косаву пиёларо мешӯеду дарунашон бошад, аз он чизҳое, ки шумо бо зулму ҷашмгуруснагӣ ба даст овардаед, пур аст. [26](#) Эй фарисиёни қӯр! Аввал даруни косаро аз ифлосӣ тоза кунед, он гоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

[27](#) Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли мақбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз берун намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз устухонҳои мурдаҳо ва ҳар гуна ифлосиҳост. [28](#) Айнан ҳамин тавр намуди зоҳирӣ шумо низ дар назари одамон ба нақӯкорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯягиву гуноҳ мебошад.

[29](#) Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва нақӯкорон мақбараҳои зебо соҳта онҳоро оро медиҳед. [30](#) Боз мегӯед, ки агар дар замонҳои аҷдодонатон зиндагӣ

мекардед, ҳаргиз ҳамроҳи онҳо ба хунрезии пайғамбарон даст намезадед. ³¹ Бо ин суханонатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон кушандагони пайғамбарон ҳастед. ³² Хўш, кори сар кардаи аҷдодонатонро ҳоло шумо ба охир расонед! ³³ Эй морон ва морзодагони маккор! Наход гумон қунед, ки аз ҳукми ба дӯзах рафтан ҳалосӣ ёфта метавонед? ³⁴ Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳакимону муаллимонро мефиристам ва шумо баъзеи онҳоро мекушеду баъзеашонро ба салиб межӯб мекунед, баъзеашонро дар ибодатхонаҳои худ қамчинкорӣ карда, шаҳр ба шаҳр дунболагирӣ мекунед. ³⁵ Ман онҳоро барои он мефиристам, ки ҷавобгарии марги ҳамаи одамони бегуноҳ, аз Ҳобили беайб сар карда то Закарёи писари Баракё, ки байнин муқаддастарин чои Ҳонаи Худо ва қурбонгоҳ кушта шуда буд, ба гардани шумо афтад. ³⁶ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои ҳамаи ин кушторҳо ҷазо мебинад!»

Дилсӯзии Исо дар ҳаққи Ерусалим

³⁷ Исо суханонашро давом дода гуфт: «Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаҳояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ! ³⁸ Акнун Ҳонаи Худо дар ту холӣ ва бепарастор мемонад. ³⁹ Ҳоло ба шумо мегӯям, ки минбаъд то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“ нагӯед, Маро наҳоҳед дид».

24

Азобу уқубатхоу дарпешистода

1 Исо Хонаи Худоро тарк карда, ба рох баромада буд, ки шогирдонаш ба наздаш омаданду диққаташро ба биноҳои Хонаи Худо ҷалб карданӣ шуданд. **2** Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳоло ин биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яқсон мешавад».

3 Ҳангоме ки Исо ба теппаи Зайтун баромада нишааст, шогирдонаш дар танҳои ба пеши Ӯ омада пурсиданд: «Ба мо бигӯед, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва омадани Шумову наздикишавии охирзамонро аз қадом нишона мефаҳмем?»

4 Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ накунад. **5** Зеро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман Таъиншудаи Худо“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. **6** Шумо садоҳо ва овозаҳои ҷангҳоро мешунавед, лекин ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диҳанд, вале ин маъни фаро расидани охирзамонро надорад. **7** Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад. Дар ҳар ҷо қаҳтию ғурӯснагӣ ба амал меояд ва заминчунбиҳо рӯй медиҳанд. **8** Ҳамаи ин ҳодисаҳо монанди саршавии дарди зоидан мебошанд.

9 Баъд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба дасти марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳамаи ҳалқҳо ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. **10** Он гоҳ бисёр қасон имонашонро аз даст медиҳанду ба яқдигар хиёнат мекунанд ва яқдигарро бад мебинанд. **11** Дар он айём пайғамбарони бардуруғи зиёд пайдо мешаванд

ва бисёр касонро гумроҳ мекунанд. **12** Бадиву разилй то андозае меафзояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат намемонад. **13** Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот хоҳад ёфт. **14** Ин хушхабар дар бораи подшоҳии Худо бошад, дар саросари дунё эълон карда мешавад, то ки ҳар ҳалқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо баъд аз ин охирзамон меояд.

Ифлосии ҳаромкунанда

15 Шумо дар ҷои муқаддас ҳамон „ифлосиҳоеро, ки Ҳонаи Худоро ҳаром мекунанд“ ва Дониёл пайғамбар дар бораашон пешгӯй карда буд, мебинед». (Бигзор ҳонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад). **16** «Он вақт, агар касе дар Яҳудия бошад, ба қӯҳистон гурезад. **17** Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе аз хона поён нафарояд. **18** Агар касе дар саҳро бошад, ҳатто барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. **19** Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки қӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт! **20** Дуо кунед, ки гурехтани шумо ба зимистон ё рӯзи истироҳат рост наояд. **21** Зоро азобу даҳшати он айём ба дараҷае мерасад, ки аз рӯзи оғариниши дунё то ба имрӯз монанди он ҳеч рӯй надодааст ва дигар рӯй наҳоҳад дод. **22** Аммо Худо он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, чунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин касе зинда намемонд. Ба хотири интиҳобкардагонаш Худо он рӯзҳоро ҳатман кӯтоҳ ҳоҳад кард.

23 Пас, агар касе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, ана Таъиншудаи Худо дар ин чост!“ ё „Ӯ ана дар он чост!“, бовар накунед. **24** Зоро одамоне пайдо мешаванд, ки худро Таъиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд, аммо дар асл чунин нестанд. Онҳо ба фиреб додани

ҳама ва ҳатто одамоне, ки Худо барои худ интихоб кардааст, қӯшиш карда, мӯъчизаҳои аҷоибу ғароиб нишон медиҳанд. ²⁵ Ана, Ман пешакӣ шуморо огоҳ, карда мондам.

²⁶ Агар одамон ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масеҳ дар биёбон аст!“, ба он ҷо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар ҷои пинҳонӣ аст!“, бовар накунед. ²⁷ Чунки омадани Фарзанди Инсон мисли дураҳши барҷе мешавад, ки тамоми осмонро аз шарқ то ба гарб фаро мегирад.

²⁸ Ҷои часади мурда аз он маълум аст, ки паррандаҳои лошаҳӯр он ҷо гирд меоянд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁹ Баъд аз азобу даҳшати он рӯзҳо фавран офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшани намедиҳад, ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд. ³⁰ Он вақт нишонаи омадани Фарзанди Инсон дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалол омадани Ӯро ҳамаи одамони рӯи замин дида гиряву нола мекунанд. ³¹ Фарзанди Инсон фариштаҳои худро бо садои баланди қарнай барои аз ҳар гӯшаву канори дунё ҷамъ қардани интихобкардагонаш мефиристад.

Масал дар бораи дараҳти анҷир

³² Аз дараҳти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шохаҳояш муғча карда барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд.

³³ Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳоро мебинед, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. ³⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³⁵ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

36 Лекин кай фаро расидани он рӯзу соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. **37** Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон бошад, айнан ҳамон воқеае рӯй медиҳад, ки дар замони Нӯҳ пайғамбар рӯй дода буд. **38** Дар он рӯзҳо ҳам пеш аз саршавии тӯфон ва обхезӣ одамон меҳӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар мебаромаданд. То он рӯзе, ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ҳамин тавр давом медод. **39** Баъд аз он ҳам одамон аз дунё бехабар буданд, то даме ки тӯфон сар шуду об ҳамаи онҳоро несту нобуд кард. Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон низ чунин ҳодиса рӯй медиҳад. **40** Он вақт ду кас дар сахро кор мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. **41** Ду зан дар осиёб гандум орд мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. **42** Пас, ҳушёр бошед, чунки рӯзи омадани Худовандатонро намедонед. **43** Бидонед, ки агар соҳибхона вақти омадани дуздро донад, вай тамоми шаб бедор меистад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. **44** Аз ин рӯ, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки шумо мунтазираш нестед.

Хизматгорони бовафо ва бевафо

45 Хизматгори бовафо ва дурандеш кист? Касест, ки соҳибаш ўро дар хочагии худ назоратчӣ таъин мекунад ва ба хизматгорон дар вақташ тақсим карда додани хӯрокро ба ӯҳдааш мегузорад. **46** Хушо хизматгоре, ки ўро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари иҷрои вазифааш мейёбад. **47** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъин менамояд. **48** Аммо

агар вай хизматгоро бад бошад, фикр меқунад, ки сохибаш дер меояд ва ⁴⁹ хизматгорони дигарро латуқўб карда, ҳамроҳи майзадаҳо машғули хўрдану нўшидан мешавад. ⁵⁰ Ана, дар вақту соате, ки хизматгор аз он бехабару мунтазираш нест, сохибаш баргашта, ⁵¹ ин хизматгоро ду пора меқунад ва вай ба чое, ки дурӯяҳо аз дард дандон ба дандон зада гиря меқунанд, партофта мешавад».

25

Масал дар бораи даҳ духтар

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: даҳ духтар ҷароғ ба даст гирифта, ба пешвози домод мебароянд. ²⁻⁴ (2-4) Панҷ нафари онҳо кўтоҳандеш буданд, чунки дар вақти гирифтани ҷароғҳояшон равғани иловагӣ намегиранд. Аммо панҷ нафари дигарашон дурандеш буданду дар зарфҳо барои ҷароғҳояшон боз равғани иловагӣ мегиранд.

⁵ Онҳо домодро мунтазир мешаванд, вале ў хеле дер меқунад ва духтарон пинак рафта, оқибат хобашон мебарад.

⁶ Нисфи шаб садои баланд шунида мешавад: „Ана домод омада истодааст! Ўро пешвоз гиред!“

⁷ Духтарон бедор шуда, зуд ҷароғҳояшонро тайёр меқунанд. ⁸ Он гоҳ кўтоҳандешон ба дурандешон мегўянд: „Аз равғанатон камтар дихед, вагарна ҷароғҳоямон хомӯш мешаванд“. ⁹ „Не, — ҷавоб медиҳанд дурандешон, — ин равған ба ҳамаамон намерасад. Беҳтараш рафта, аз дўкон ҳаридча биёed“. ¹⁰ Кўтоҳандешон барои ҳаридани равған сўи дўкон равона мешаванд. Онҳо рафтан замон домод ҳам расида меояд. Панҷ духтаре, ки ба пешвозаш тайёр

буданд, ҳамроҳи домод ба тӯйхона медароянд ва дарҳои тӯйхона баста мешаванд.

11 Дертар он панҷтои боқимонда ҳам расида меоянд ва дод мезананд: „Хоча, эй хоча! Дарҳоро бароямон кушоед!“ **12** Аммо ў дар ҷавоб ба онҳо мегӯяд: „Ба ростӣ мегӯям, ки шуморо намешиносам“.

13 Хуллас, — гуфт Исо, — ҳушёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Фарзанди Инсонро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгор

14 Дар вақти подшоҳии Худо ҳодисае рӯй медиҳад, ки монанди ин масал аст: марде ба сафар баромадани шуда хизматгоронашро ба наздаш даъват мекунад ва масъулияти идора кардани тамоми молу мулкашро ба ўҳдаи онҳо мегузорад. **15** Инчунин, ба ҳар хизматгор мувофиқи қобилияташ тангаҳои тилло медиҳад: ба якеаш панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва ба сеюмаш ҳазор танга. Баъд роҳи сафарро пеш мегирад.

16 Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, онҳоро зуд ба муомилот медарораду аз он панҷ ҳазори дигар фоида мебинад. **17** Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда боз ду ҳазори дигар фоида мебинад. **18** Аммо хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта ҷоҳе меканаду тангаҳои хочаашро дар ҳамон ҷо пинҳон мекунад.

19 Баъд аз гузаштани вақти зиёд хочаи он хизматгорон баргашта бо онҳо ҳисобу китоб мекунад. **20** Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада ба хочааш тангаҳоро бо панҷ ҳазор фоидааш супорида мегӯяд: „Хочаам, шумо ба ман панҷ ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар

ин чо боз панч ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“.

21 „Офарин, хизматгоро неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро хочааш. — Ту дар ичрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“

22 Инчунин хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, даромада мегӯяд: „Хочаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин чо боз ду ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“. **23** „Офарин, хизматгоро неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро хочааш. — Ту дар ичрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ **24** Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада мегӯяд: „Хочаам, ман медонистам, ки шумо одами сахтигир ҳастед; аз он чое, ки накоштаед, ҳосил ҷамъ мекунеду аз он чое, ки дон напошидаед, ғалла мегиред. **25** Ман аз тарс рафта тангаҳоятонро дар замин пинҳон кардам. Ана он пули шумо додагӣ“. **26** „Ту хизматгоро баду танбал будай! — ҷавоб медиҳад хочааш. — Ту медонистӣ, ки ман аз он чое, ки накоштаам, ҳосил ҷамъ мекунаму аз он чое, ки дон напошидаам, ғалла мегирам, ҳамин тавр не? **27** Пас, ту бояд пули маро ба муомилот медодӣ ва ман ҳангоми баргаштанам пуламро бо фоидааш мегирифтам. **28** Ҳоло пулро аз вай гирифта ба хизматгоре диҳед, ки даҳ ҳазор танга дорад.

29 Зоро ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам ва аз ҳад зиёдтар дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад. **30** Ин хизматгари нобакорро бошад, ба торикии берун партоед, ки дар он чо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд“.

Чавобдиҳӣ дар охирзамон

31 Вақте ки Фарзанди Инсон ҳамчун Шоҳ ҳамроҳи ҳамаи фариштаҳо меояд, ӯ бар тахти шоҳонаи худ мешинад **32** ва ҳамаи ҳалқиятҳои рӯи замин дар пеши ӯ ҷамъ меоянд. Он гоҳ Вай мисли чӯпоне, ки гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад. **33** Одамони нақӯкорро Вай аз тарафи дасти росташ мегузораду боқимондаҳоро аз тарафи дасти ҷапаш. **34** Баъд Шоҳ ба одамони дар тарафи росташ буда мегӯяд: „Хуш омадед, шумо, ки Падарам баракат додааст! Омада дар подшоҳии Худо, ки аз вақти оғариниш бароятон насиб гардидааст, баҳраву ҳаловат баред. **35** Чунки вақте гурусна будам, ба Ман ҳӯрок додед, ташна будам, нӯшокӣ додед, бегона будам, Маро дар хонаатон меҳмон кардед, **36** бараҳна будам, ба Ман либос пӯшондед, бемор будам, ба Ман ғамхорӣ кардед ва дар ҳабс будам, Маро ҳабар гирифтед“. **37** Накӯкорон бошанд, аз ӯ мепурсанд: „Худованд, кай мо Туро гуруснаву ташна дида будем, ки бароят ҳӯроқу нӯшокӣ дода бошем? **38** Ё кай Туро бегонаву бараҳна дида будем, ки меҳмон карда ба Ту либос пӯшонда бошем? **39** Кай Туро бемор ё дар ҳабс дида будем, ки ҳабар гирифта бошем?“ **40** Шоҳ ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман мекардед, шумо инро ба Ман мекардед!“

41 Сипас ба одамони дар тарафи ҷапаш буда мегӯяд: „Дафъ шавед аз пеши назарам, лаънатиҳо! Гум шавед ба оташи абадие, ки барои иблис ва фариштаҳои вай тайёр шуда буд! **42** Чунки вақте гурусна будам, ҳӯроке надодед, ташна будам, нӯшокӣ надодед, **43** бегона будам, дар хонаатон меҳмон накардед, бараҳна

будам, ба Ман либос напӯшондед, бемор ва дар ҳабс будам, Маро хабар нагирифтед“. ⁴⁴ Он гоҳ онҳо ҳам мепурсанд: „Худованд, мо кай Туро гуруснаву ташна, бегонаву бараҳна ё бемору дар ҳабсхона дида будем, ки хизмат накарда бошем?“ ⁴⁵ Шоҳ ба онҳо ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман намекардед, пас гӯё барои Ман накардаед“. ⁴⁶ Нихоят, ин одамон ба ҷое меафтанд, ки то абад ҷазо мебинанд, аммо накӯкорон соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд».

26

Нақшаш куштани Исо

¹ Исо таълим додани ҳамаи ин чизҳоро ба охир расонда, ба шогирдонаш гуфт: ² «Чунон ки медонед, баъд аз ду рӯз ҷашнгирии рӯзи Балогардон сар мешавад. Он вақт Фарзанди Инсон ба дасти душманонаш таслим карда мешаваду Ӧро ба салиб меҳкӯб мекунанд».

³ Он гоҳ дар қасри Қаёфо ном сарвари рӯҳониён сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм ҷамъ омаданд. ⁴ Онҳо нақша қашиданд, ки бо ҳила Исоро дастгир мекунанду Ӧро ба қатл мерасонанд. ⁵ Аммо қарор карданд, ки ин корашонро дар рӯзҳои ид накунанд, чунки халқ шӯриш бардоштанаш мумкин буд.

Ба сари Исо рехтани атри қиматбаҳо

⁶ Исо он вақт дар дехаи Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном марде, ки пештар махав буд, меҳмон шуд. ⁷ Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди Ӧ зане омад, ки дар даст як кӯзачаи сангини гаронбаҳои пур аз атри қиматбаҳо дошт. Вай он аттро ба сари Исо рехт. ⁸ Шогирдон аз ин кори зан ба ғазаб омада

гуфтанд: «Ин чӣ исрофкорист?! ⁹ Охир ин аттро ба нархи қимат фурӯхта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд!»

¹⁰ Аммо Исо, ки аз суханони онҳо боҳабар буд, гуфт: «Чаро ин занро ташвиш медиҳед? Ӯ бароям кори қалон кард. ¹¹ Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, vale Ман бо шумо ҳамеша намемонам. ¹² Ин зан аттро ба танам рехта Маро ба гӯронидан тайёр кард. ¹³ Хӯш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки хушҳабар эълон карда мешавад, кори кардаи ин занро барои ба ёд овардани ӯ нақл ҳоҳанд кард».

Нияти хиёнаткоронаи Яхудо

¹⁴ Яке аз шогирдони Исо, ки Яхудои Исқарют ном дошт, назди сардорони рӯҳонӣ рафта ¹⁵ пурсид: «Агар Исоро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медиҳед?» Онҳо ба Яхудо сӣ тангаи нуқра шумурда доданд. ¹⁶ Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яхудо барои таслим кардани Исо фурсати қулай мечуст.

Хӯроки идона

¹⁷ Рӯзи аввали иди Фатир шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки бароятон дастархони иди Балогардонро тайёр намоем?» ¹⁸ Ӯ ба онҳо гуфт, ки ба шаҳр, назди фалон кас рафта гӯянд: «Устодамон мегӯяд, ки вақту соати Ӯ наздик омадааст ва Ӯ бо мо, шогирданаш дар хонаи шумо иди Балогардонро қайд мекунад».

¹⁹ Шогирдон ҳамаи гуфтаҳои Исоро ичро карда хӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

²⁰ Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастархон нишаству ²¹ ҳангоми таомхӯрӣ гуфт: «Ба

ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

22 Шогирдонаш хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Худованҷ, мабодо ин ман набошам?»

23 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Касе, ки луқмаашро ҳамроҳи Ман ба як қоса тар мекунад, ба Ман хиёнат мекунад.

24 Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой бар ҳоли он қасе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд!»

25 Яхудои хиёнаткор ба сухан даромада гуфт: «Мабодо ман набошам, устод?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфтий».

Таоми шоми Худованҷ

26 Онҳо ҳӯрдани ҳӯрокро давом медоданд, ки Исо нонро ба даст гирифта, шукрғӯён баракат талабид. Баъд онро пора карда ба шогирдонаш тақсим намуду гуфт: «Нонро бигиреду бихӯред, ки ин бадани Ман аст».

27 Пас қосаро гирифта, шукри Худо карду онро ба шогирдонаш дода гуфт: «Ҳамаи шумо аз ин қоса бинӯшед. **28** Ин хуни Ман аст, ки бо он Худо бо ҳалқ аҳду паймон мебандад ва он барои бахшида шудани гуноҳҳои одамони зиёде реҳта мешавад. **29** Ба шумо мегӯям, акнун Ман аз меваи нави тоқи ангур ҳамроҳи шумо фақат дар подшоҳии Падарам ҳоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

30 Сипас онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппай Зайтун равона шуданд.

Пешғӯй дар бораи инкори Петрус

31 Баъд Исо ба шогирдон гуфт: «Имшаб аз барои ҳодисае, ки бо Ман рӯй медиҳад, ҳамаи шумо

пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштачот пешгӯйии Худо омадааст: „Чӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд“. **32** Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Ҷалил биравед, Ман ба он ҷо меравам». **33** Петрус ба Вай эълон карда гуфт: «Агар аз барои ҳодисае, ки бо Шумо рӯй медиҳад, ҳама пайрави кардани Шуморо бас кунад ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

34 Исо ба ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, худи имшаб, ҳанӯз хурӯс ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ». **35** Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар бо Шумо мурданам лозим ояд, ҳаргиз инкор намекунам».

Шогирдони дигар низ айнан ҳамин чизро гуфтанд.

Дуои Исо дар Ҷатсамон

36 Исо ва шогирдонаш ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман он сӯтар рафта дуо мекунам». **37** Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдойро бурд. Дарду аламаш шиддат мёфт ва **38** ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду ҳамроҳи Ман бедор бошед».

39 Инро гуфта Исо каме дуртар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард: «Падарҷонам, агар илоҷе бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту ичро шавад».

40 Баъд ӯ ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобидаанд. Он гоҳ ба Петрус гуфт: «Чӣ шумо ақаллан як соат ҳамроҳи Ман бедор истода натавонистед? **41** Ҳоло бедор бошеду дуо кунед, то ки

ба васваса наафтед. Чунки рўҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониатон нотавон».

42 Бори дигар Вай каме дуртар рафта дуо кард: «Падарчонам, агар ғайр аз косаи азобро нўшидан бароям дигар илоче набошад, пас, бигзор иродай Ту ичро шавад». **43** Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо ҳатто чашмонашонро кушода наметавонистанд.

44 Бори сеюм Вай онҳоро монда рафту айнан мисли пештара дуо кард. **45** Сипас назди шогирдонаш баргашта гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Ана вақту соати он ҳам расид, ки Фарзанди Инсон ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад. **46** Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимқунандаи Ман ҳам наздик омад».

Дастгир шудани Исо

47 Ҳанӯз Ў суханашро тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш ҳамроҳи як тӯдаи калони одамони чўбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рўҳонӣ ва пирони қавм расида омад. **48** Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бўсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунед».

49 Яхудо рост пеши Исо омада «Салом, устод» гўён ўро бўсид. **50** Исо ба вай гуфт: «Ҷўра, мақсадатро ичро намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастгир карда дасту поящро бастанд. **51** Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз ғилоф кашида ба ғуломи сарвари рўҳониён ҳамла оварду гўшашро бурида партофт. **52** Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба ҷояш гузор, чунки ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, аз теги шамшер мемирад. **53** Ё ба фикрат Ман аз

Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб кунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздаҳ лашкари фариштагонро мефиристад. ⁵⁴ Лекин гуфтаҳои навиштаҷот он гоҳ чӣ хел ичро мешаванд, охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй диҳад?»

⁵⁵ Баъд Исо ба он тӯдаи одамон гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо таёқу шамшерҳо омадаед? Ман ҳар рӯз дар Хонаи Худо нишаста таълим медодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. ⁵⁶ Вале ҳамаи ин ҳодисаҳо барои он рӯй доданд, ки пешѓуҳои пайғамбарон, ки дар навиштаҷот омадаанд, ичро шаванд».

Он вақт ҳамаи шогирдонаш Ӯро танҳо монда гурехтанд.

Дар назди шӯро

⁵⁷ Сипас онҳое, ки Исоро дастгир карданд, Ӯро ба назди Қаёфо, сарвари рӯҳониён бурданд. Дар хонаи Қаёфо шариатдонону пирони қавм аллакай ҷамъ омада буданд. ⁵⁸ Петрус бошад, то ба назди ҳавлии сарвари рӯҳониён аз пайи Исо дар масофаи каме дуртар меомад. Вай ба даруни ҳавли даромада, бо мақсади анҷоми корро дидан дар байни посбонон нишааст.

⁵⁹ Сардорони рӯҳонӣ ва дигар ҳамаи аъзоёни шӯро бо нияти ба қатл расондани Исо қӯшиш карданд, ки бар зидди Ӯ ягон далели дурӯғеро пайдо кунанд. ⁶⁰ Лекин ҳеч далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр касон ба пеш баромада, зидди Ӯ тӯҳмат мекарданд. Оқибат ду кас ба пеш қадам монда ⁶¹ гуфтанд: «Ин одам гуфта буд, ки Хонаи Худоро вайрон карда, онро дар мобайни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

62 Бо шунидани ин суханон сарвари рӯҳониён аз ҷояш бархеста ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айбдор мекунанд, ягон гапи гуфтанӣ дорӣ?» **63** Вале Исо ҳомӯш буд. Бори дигар сарвари рӯҳониён ба Ӯ гуфт: «Ба Худои зинда бигӯ, ки Ту ҳамон Таъиншууда ва Писари Худо ҳастӣ?» **64** Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Худатон ҳамин тавр гуфтед. Аммо ҳаминро ба ҳамаи шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Фарзанди Инсонро аз дасти рости Худои Пурқудрат нишаста ва дар болои абрӯи осмон омада истода ҳоҳед дид!»

65 Он ғоҳ сарвари рӯҳониён либоси танашро дарронда гуфт: «Ӯ суханони кофириона гуфт. Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест! Шумо худатон ҳоло суханони кофирионаи Ӯро шунидед. **66** Пас чӣ ҳукм мебароред?» «Ҷазояш марг», — ҷавоб доданд дигарон.

67 Баъзеҳо ба рӯи Исо туғ карда Ӯро мезаданд. Баъзеҳо торсакӣ зада **68** мегуфтанд: «Ҳой Масех, Ту пайғамбарӣ-ку! Канӣ, гӯй-чи Туро кӣ зад?!»

Инкори Петрус

69 Петрус дар рӯи ҳавлӣ менишастан, ки яке аз канизакон ба наздаш омада гуфт: «Ту ҳам ба Исои Ҷалилӣ шарик будӣ». **70** Аммо Петрус дар ҳузури ҳама суханони Ӯро инкор карда гуфт: «Намефаҳмам, чӣ мегӯй». **71** Сипас вай аз он ҷо назди дарвозаи ҳавлӣ равона шуд.

Хизматгорзани дигаре низ Ӯро дида ба одамони дар он ҷо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи Исои Носирӣ буд». **72** Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам меҳӯрам, ки ин одамро намешиносам».

73 Баъд аз муддате ҷанд мардоне, ки дар ҳамон ҷо буданд, назди Петрус омада гуфтанд: «Аниқ ту ҳам шарики онҳо ҳастӣ, чунки аз лаҳҷаат маълум аст».

74 Вале Петрус қасамҳо хўрда гуфт: «Ман ин одамро намешиносам».

Ҳамин лаҳза хурӯс ҷеф зад **75** ва суханони Исо ба хотири Петрус омаданд. Ў гуфта буд, ки ҳанӯз хурӯс ҷеф назада, вай се бор шинохтани Исоро инкор мекунад.

Петрус аз ҳавлий берун баромада, зор-зор гиря кард.

27

Дар назди Пилотус

1 Пагоҳии барвақт ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм нақшай ба дасти марг супоридани Исоро қашиданд. **2** Бо фармони онҳо дасту пои Исоро баста Ўро аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дасти Пилотус, ки ҳокими румй буд, супориданд.

Худкушии Яҳудо

3 Вақте Яҳудои хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳкум шуд, аз кори кардааш тавба кард. Ў он сӣ тангаи нуқрато назди сардорони рӯҳонӣ ва пирон баргардонда оварду **4** ба онҳо гуфт: «Ба марги ин одами беайб ман гунаҳкор, чунки Ўро ман таслим кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо чӣ даҳл дорад? Ин кори худат».

5 Яҳудо он сӣ тангаи нуқрато ба рӯи фарши Хонаи Худо партофту аз он ҷо баромада рафта худро овехт.

6 Сардорони рӯҳонӣ он тангаҳоро чида гирифта қарор карданд, ки аз рӯи шариат ин пулро ба хазинаи Хонаи Худо андохтан мумкин нест, чунки бар ивази ин пул хуни одам реҳта шудааст. **7** Баъд бо розигии ҳама онҳо саҳрои кӯзагарро харида, аз он барои мусофирон қабристон соҳтаний шуданд. **8** Ана барои

ҳамин он сахро то ба имрӯз «Саҳрои Хун» номида мешавад.

9-10 (9-10) Ҳанӯз Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд: «Аз рӯи фармоне, ки Худо ба ман гуфт, онҳо сӣ тангаи нуқрато, яъне ҳамон маблағе, ки ҳалқи Исроил Ӯро баҳо доданд, гирифта ба ҳаридани сахрои қӯзагар сарф карданд». Пас, ин пешгӯй ба амал омад.

Исоро пурсиши кардани Пилотус

11 Акнун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз Ӯ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед».

12 Лекин, ҳангоме ки сардорони рӯҳонӣ ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеч ҷавобе намедод.

13 Пас Пилотус ба Ӯ гуфт: «Магар намешунавӣ, ки Туро то чӣ андоза айбдор мекунанд?»

14 Аммо Вай ҳатто ба яке аз ин айбдоркуниҳо ҷавобе надод. Ва ин боиси таачҷуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марг маҳқум шудани Исо

15 Ҳокими румӣ одате дошт, ки дар ҷашни ин ид маҳбусеро, ки ҳалқ талаб мекард, озод намояд. **16** Он вакът як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббос ном дошт.

17 Инак, ҳангоме ки мардум ҷамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро меҳоҳед, ки бароятон озод кунам: Бараббосро ё Исоеро, ки Таъиншудаи Худо меноманд?» **18** Пилотус хуб медонист, ки Исоро аз рӯи ҳасад ба дasti ӯ супорида буданд.

19 Ҳанӯз ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ки ҳамсарав ба ӯ ҷунин ҳабар фиристод: «Бар зидди ин одами бегуноҳ ҳеч коре накунед, чунки имшаб дар ҳобам ман аз барои Вай бисёр азоб кашидам».

20 Дар ин мобайн сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм мардумро розӣ қунонданд, ки аз Пилотус озод кардани Бараббос ва ба қатл расондани Исоро талаб намоянд. **21** Пилотус бори дигар аз мардум пурсид: «Аз ҳардуяшон киро меҳоҳед, ки бароятон озод қунам?»

«Бараббосро!» — ҷавоб доданд онҳо.

22 «Пас, бо Исое, ки Таъиншудаи Худо меноманд, чӣ кор қунам?» — боз аз онҳо пурсид Пилотус.

«Ӯро меҳкӯб қунед!» — бо як овоз ҷавоб доданд ҳамаи онҳо.

23 Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, бо буду шуди овозашон дод мезаданд: «Бигзор Ӯ ба салиб меҳкӯб карда шавад!»

24 Пилотус дид, ки дигар ҳеч ҷорае надорад, дар акси ҳол шӯриш сар шуданаш мумкин буд, дар пеши назари тамоми мардум об гирифта дастонашро шуста гуфт: «Ба ҳунрезии ин одам ман ҷавобгар нестам! Шумо худатон қарор қунед!» **25** Тамоми мардум ҷавоб доданд: «Ба марги Ӯ мо ва фарзандонамон ҷавобгар ҳастем!»

26 Бинобар ин Пилотус Бараббосро барояшон озод кард ва Исоро ба дasti сарбозон супорид, то ки Ӯро қамчинкорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб қунанд.

Исоро масҳара кардани сарбозон

27 Сарбозони ҳоким Исоро ба ҳавлии дарбор бурданд ва аскарони зиёд он ҷо гирд омаданд.

28 Онҳо Ӯро бараҳна карда ба танаш ҷомаи суп-сурҳро пӯшонданд. **29** Баъд аз навдаҳои хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дasti росташ чӯб доданд. Онҳо масҳарақунон «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!» гуфта дар пеши Ӯ ба сари зону меистоданд. **30** Сарбозон

Исоро туфборон карда, бо чӯб ба сараш задан гирифтанд. ³¹ Вақте ки онҳо масхара додани Ӧро бас карданд, ҷомаро аз танаш қашида, либоси худашро пӯшонданд. Сипас Ӧро барои ба салиб мекӯб кардан бурданд.

Ба салиб мекӯб карда шудани Исо

³² Дар аснои роҳ онҳо бо Шимъүн ном марди қуриń дучор омаданд ва Ӧро маҷбур карданд, ки чӯби салиби Исоро бардошта барад. ³³ Вақте ки онҳо ба ҷое бо номи Ҷолчото, ки маънояш «Чои косахонаи сар» аст, расида омаданд, ³⁴ сарбозон ба Исо майи бо моддаи талҳ омехташударо доданд. Ӧ аз он ҷашида, дигар нанӯшид.

³⁵ Онҳо Ӧро ба салиб мекӯб карданду либосашро байни худ тақсим карданӣ шуда, барои муайян намудани соҳибшавандай либос, қуръа партофтанд. ³⁶ Сипас нишаста Вайро назорат карда истоданд. ³⁷ Аз болои сари Исо айбномае бар Ӧ навишта шуда буд: «Ин Исо Шоҳи Яхудиён аст». ³⁸ Ҳамроҳи Ӧ ду дуздро низ дар салибҳои дигар аз тарафҳои чапу росташ мекӯб карданд.

³⁹ Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоро мазоқ карда ⁴⁰ мегуфтанд: «Ту мегуфтий, ки Хонаи Худоро вайрон карда, дар мобайни се рӯз онро барпо карда метавонӣ? Каний, набошад худатро начот дех-чи! Агар Ту Писари Худо бошӣ, каний аз салиб поён фаро-чи!»

⁴¹ Айнан ҳамин тавр сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирон низ Исоро масхаракунон мегуфтанд: ⁴² «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. Ана Шоҳи Истроил. Агар Вай ҳоло аз салиб поён фарояд, мо ба Вай имон меоварем. ⁴³ Ӧ ба Худо умед мебаст ва мегуфт, ки Писари Худо

аст. Канӣ ҳоло мебинем, ки Худо Вайро начот додан меҳоҳад ё не?!»

44 Ҳатто дуздоне, ки ҳамроҳаш ба салибҳо меҳкӯб шуда буданд, монанди дигарон Ӯро таҳқир мекардан.

Марғи Исо

45 Нисифирӯзӣ буд, ки тамоми рӯи заминро торикий фаро гирифт ва се соат давом ёфт. **46** Қариби соати сеюм Исо бо овози баланд дод зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Лама сабақтани!», ки маънояш «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарқ кардӣ?!» аст.

47 Баъзе аз ҳозирон суханони Ӯро шунида гуфтанд: «Ӯ Илёс пайғамбарро ҷеф зада истодааст». **48** Он гоҳ яке аз онҳо давида рафту латтаеро гирифта ба сирко тар намуд ва бо нӯги чӯб дароз карда онро ба Исо нӯшонданӣ шуд. **49** Лекин дигарон гуфтанд, ки Ӯ ин корро накунад, то бубинанд, ки оё Илёс омада Вайро начот медиҳад ё не.

50 Исо бори дигар бо овози баланд дод зада ҷон дод. **51** Инак, пардае, ки ҷои муқаддастарини Хонаи Худоро ҷудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. Замин ба ҷунбиш омаду сангҳо ба қисмҳо тақсим шуданд. **52** Қабрҳо кушода шуданду ҷасадҳои бисёр одамони муқаддас аз нав зинда гаштанд. **53** Баъд аз он ки Исо аз байнӣ мурдагон боз зинда шуд, онҳо аз қабрҳои худ берун баромада ба Ерусалим, шаҳри муқаддас даромаданду бисёр қасон онҳоро диданд.

54 Вақте сардори лашкар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминчунбию дигар ҳодисаҳоро диданд, саҳт тарсида гуфтанд, ки Исо дар ҳақиқат Писари Худо будааст.

55 Бисёр заноне, ки дар Җалил ба Исо ҳамроҳ шуда ба ӯ хизмат мекарданд, низ дар ҳамон ҷо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. **56** Дар байни онҳо Марями Мачдалия, Марями модари Ёқубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дафни Исо

57 Бо фаро расидани шом аз шаҳри Аромот як марди сарватманде бо номи Юсуф омад. Ӯ ҳам шогирди Исо буд. **58** Юсуф пеши Пилотус рафта, ҳоҳиш кард, ки часади Исоро ба ӯ диҳанд. Пилотус фармон дод, ки часадро ба ӯ диҳанд. **59** Юсуф Вайро гирифта ба кафани тоза печонд **60** ва ба қабри худ, ки навакак дар форе сохта шуда буд, гузошт. Баъд сангি калонеро ба дари қабр ғелонда, аз он ҷо рафт. **61** Дар рӯ ба рӯи он қабр Марями Мачдалия ва дигар Марям нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр

62 Рӯзи дигар, ки рӯзи истироҳат буд, сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён ҷамъ шуданду пеши Пилотус рафта **63** ба ӯ гуфтанд: «Тақсир, ба хотири мо омад, ки он фиребгар ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм баъд аз маргаш аз нав зинда мешавад. **64** Бинобар ин фармон диҳед, ки қабри Ӯро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада часадашро дузданду ба ҳалқ овоза паҳн кунанд, ки Ӯ аз байни мурдагон зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввал дида бадтар мешавад». **65** Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбононро гиреду рафта, ба чи тарз ки тавонед, қабрро нигаҳбонӣ кунед».

66 Инак, онҳо рафта, сангি дари қабрро мӯҳр карданду барои нигаҳбонии он посбонон гузоштанд.

28

Аз нав зинда шудани Исо

1 Фардои рӯзи истироҳат, офтоб ҳанӯз набаромада, Марями Мачдалия ва дигар Марям барои хабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд. **2** Ногаҳон заминчунбии саҳт ба вучуд омад, чунки фариштаи Худованд аз осмон поён фаромада, сангидари қабро як тараф гелонда, бар болояш нишасти. **3** Намуди вай барқ барин буду либосаш монанди барф сап-сафед. **4** Посбонон аз тарси ӯ дарақ-дарақ ларзида мурда барин ба рӯи замин дароз кашиданд.

5 Фаришта бошад, ба он занон гуфт: «Натарсед, ман медонам, ки шумо Исои ба салиб меҳкӯбшударо ҷустуҷӯ карда истодаед. **6** Лекин Ӯ дар ин ҷо нест. Чунон ки Ӯ гуфта буд, айнан ҳамон тавр Вай зинда шуд. Ана омада ҷоеро, ки Ӯ гузошта шуда буд, бубинед. **7** Акнун, зуд назди шогирдонаш рафта бигӯед, ки Исо аз байнин мурдагон зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо ӽро дар он ҷо хоҳанд дид. Ана ин буд хабаре, ки ман ба шумо гуфтани будам».

8 Пас, он занон бо тарс, vale шодикунон саросема аз назди қабр сӯи шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл қунанд.

9 Баноҳост Исо бо онҳо воҳӯрда саломашон дод. Онҳо ба Вай наздик омаданду саҷда карданӣ шуда аз пойҳояш дошта гирифтанд. **10** Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Ҷалил раванд ва ӽро дар он ҷо хоҳанд дид.

Ҳабари посбонон

11 Занон ба роҳ баромада буданд, ки баъзе аз посбонон ба шаҳр рафта тамоми воқеаи рӯйдодаро

ба сардорони рӯҳонӣ ҳикоят карданд. **12** Сардорони рӯҳонӣ барои маслиҳат кардан бо пирони қавм воҳӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули калон дода **13** гуфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдони Исо омаданду аз фурсати хоб буданатон истифода бурда, часади Ӯро дуздида рафтанд. **14** Агар ин хабар то ба гӯши ҳоким рафта расад, ғам нахӯред; мо ба ў гапамонро маъқул мекунонем».

15 Посбонон пулро гирифтанду рафта, чунон ки онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр карданд. Бинобар ҳамин яҳудиён ин ҳикояро то ба имрӯз мегуфтагӣ шуданд.

Зоҳиршавии Исо

16 Инак, он ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафта ба кӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. **17** Онҳо Ӯро дидан замон ба Ӯ саҷда карданд, аммо баъзеашон шубҳа доштанд. **18** Исо ба шогирдонаш наздик шуда гуфт: «Тамоми ҳукму қудрат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. **19** Пас, равед ва ҳамаи ҳалқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед **20** ва ичро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд диҳед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам».

**Хушхабар
Portions of the Holy Bible in the Tajik language of
Tajikistan**

Части Библии в таджикском языке Таджикистан

Copyright © 2010, 2014 Фонди «Калом»

Language: тоҷикӣ (Tajik)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2014-04-02

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023

1f8fe4f8-d37a-5948-a2bf-cc6be88e89cb